

Konference i Berlin – Forbrydelserne i den glemte krig i Yemen

Under ovenstående titel arrangerede yemenitiske borgere i Tyskland en konference lørdag, den 25. februar i Berlin, for at afsløre og gøre en ende på det, der tydeligvis er et igangværende folkemord imod det yemenitiske folk. To repræsentanter for det internationale Schiller Institut, Elke Fimmen og Stefan Tolksdorf, var indbudt til at deltage. Det følgende er en sammendrag af, hvad der fandt sted på konferencen.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-LaRouches budskab til konference i Berlin, om »De glemte krigsforbrydelser i Yemen«, 25. februar, 2017

Til deltagerne på konferencen i Berlin om »De glemte krigsforbrydelser i Yemen«.

Krigen imod Yemen, som den saudiskledede koalition og USA har støttet på mange måder, har dræbt 10.000 mennesker i løbet af de forgangne to år, og truer nu flere end 12 millioner menneskers liv, der er blevet totalt afskåret fra fødevarer og forsyninger af medicin pga. det systematiske bombardement af landets landbrugsmæssige infrastruktur, samt blokaden til vands og i luften. Denne krig er, ifølge FN's definition, et folkemord.

Intet tilfælde eksemplificerer bedre det såkaldte »frie Vestens« utålelige hykleri end manglen på rapportering om de krigsforbrydelser, der på daglig basis er blevet begået mod befolkningen i Yemen i de forgangne to år. Hvor er alle fortalene for »humanitær intervention«, som, under påskuddet om forsvar af menneskerettigheder, har anstiftet den ene krig efter den anden på baggrund af

løgne? Hvor er mediernes dækning af bombardementerne af begravelser og hospitalet, af brugen af klyngebomber, der er forbudt under international lov, af de flere end 1000 børn, der dør om ugen af sygdomme, der kan forhindres? Hvor er det ramaskrig over den systematiske ødelæggelse af menneskehedens storslåede kulturelle arv?

I Internettets og NSA-overvågningens tidsalder kan ingen hævde, at grusomhederne mod det yemenitiske folk ikke er kendt af alle regeringer og alle massemedier. Beslutningen om de facto at forholde sig tavs om dem, udelukkende, fordi denne udåd forøves af »allierede«, gør dem til medskyldige i disse forbrydelser.

Det er godt, at den nye amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson har lovet »levering af humanitærhjælp til alle i Yemen uden restriktioner«. Men, der må komme omgående internationalt pres for at afslutte krigen mod Yemen, for at genopbygge landet og så meget som muligt genopføre de ødelagte kulturgjenstande.

En kilde til håb og trøst for Yemens befolkning bør være den kendsgerning, at BRIKS-landene og Kinas Nye Silkevejsinitiativ har gjort det muligt at konfrontere disse udfordringer. De forhåbningsfulde tegn på, at et voksende antal lande indser fordelene ved »win-win«-samarbejde og er rede til at bryde med geopolitik, betyder ligeledes, at den strategiske situation for Yemen snart kan forbedres.

I mellemtiden opfordres alle til at støtte det yemenitiske folks appel om en afslutning af krigen og henlede verdens opmærksomhed på dette meget vigtige og kulturelt rige land!

Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut.

Foto: Yemens hovedstad, Sana'a.

Schiller Instituttets Koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer, Kbh., 17. feb. 2017

Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i

København og det Kinesiske Kulturcenter. Koncerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlændighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Følgende musikalske indslag er ikke vist i videoen: The following parts of the program are not shown in the video:

Gitta-Maria Sjöberg, sopran, Sverige/Danmark. Sweden/Denmark. Hun sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák.

She sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák accompanied by Christine Raft, pianist from Denmark.

Idil Alpsoy, sopran, Sverige/Danmark, Sweden, Denmark: sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88.

She sang songs from Sibelius' Op.37 and 88, accompanied by Christine Raft.

Programmet/Program:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Video: En Ny Æra for USA: LaRouches Fire Love. Fuld dansk tekst](#)

Forestil jer, at vi lever i et samfund, der har forpligtet sig til at opnå fusion og implementere dens fordele.

Hvordan ville det, at være en del af et sådant samfund, forme dets borgeres selvopfattelse? Et menneskeliv har konsekvenser og betydning, der varer ud over den fysiske død – i det mindste potentielt. Ved at vedtage en mission for opnåelse af fusion, omsætter vi et af Hamiltons mål i praksis, hvor han skriver, at, »at værdsætte og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet gennem at

mangfoldiggøre objekterne for foretagsomheden, er ikke blandt de mindst betragtelige af de midler, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes. Selv ting, der i sig selv ikke er fordelagtige, bliver det undertiden gennem deres tendens til at fremprovokere en anstrengelse. Enhver ny scene, der åbnes op for menneskets geskæftige natur for at vække det og hævde sig, udgør en tilgang af ny kraft til lageret af bestræbelse.» – Få det til at ske!

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, en guidet rundtur

Video; introduktion v/Helga Zepp-LaRouche.

Der er stadig mange mennesker, der siger, at denne vision blot er en drøm – at det er umuligt. De nationer, hvor nutidens stormagter kæmper mod hinanden i geopolitiske stedfortræderkrige, såsom Yemen og Syrien, vil imidlertid fortælle dig, at det er det nuværende paradigme, der er umuligt og ikke kan fortsætte.

Opførelsen af Verdenslandbroen ville betyde en økonomisk og kulturel renæssance for planeten, et nyt paradigme for menneskeheden. Projekterne og de økonomiske hovedkoncepter, der præsenteres i denne rapport, er i sandhed det udkast, ud fra hvilket førende regeringer i hele verden arbejder; udfordringen består nu i at bringe USA tilbage til sine rødder og transformere det til en magtfuld allieret for denne nye, økonomiske orden.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Introduktion til EIR's rapport, »Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?« Hele rapporten som pdf

For tre år siden i denne uge besatte en folkemængde på Kievs gader, bevæbnet med molotovcocktails, regeringsbygninger og udførte voldshandlinger og drev nationens retmæssigt valgte præsident ud af embedet, og ud af landet. De førende grupper i denne folkemængde viftede med portrætter af Stepan Bandera, Adolf Hitlers kollaboratør i Ukraine under Anden Verdenskrig.

I dag forsøger de samme britiske og amerikanske efterretningsorganisationer, og mange af de samme personer, at gentage processen, men denne gang er målet den demokratisk valgte regering i selve USA. Tankegangen er den samme: Imperiet må bevare opsplittningen af verden i konkurrerende blokke, Imperiets del-og-hersk-politik helt tilbage til Det romerske Imperium. Opsplittningen Øst versus Vest kollapsede næsten, da Sovjetunionen kollapsede i 1990'erne og gjorde det af med undskyldningen med Den frie Verden vs. Gudløs Kommunisme, som af briterne var blevet brugt til at ødelægge Franklin Roosevelts partnerskab med Rusland for at besejre fascismen.

(Det følgende er introduktionen til EIR's 17 sider lange rapport med ovenstående titel, der publiceres i det kommende nummer af EIR. Efterfølgende findes Forpremiere af rapporten som pdf.)

22. februar, 2017 – For tre år siden i denne uge besatte en folkemængde på Kievs gader, bevæbnet med molotovcocktails, regeringsbygninger og udførte voldshandlinger og drev nationens retmæssigt valgte præsident ud af embedet, og ud af landet. De førende grupper i denne folkemængde viftede med portrætter af Stepan Bandera, Adolf Hitlers kollaboratør i Ukraine under Anden Verdenskrig.

I dag forsøger de samme britiske og amerikanske efterretningsorganisationer, og mange af de samme personer, at gentage processen, men denne gang er målet den demokratisk valgte regering i selve USA. Tankegangen er den samme: Imperiet må bevare opsplittningen af verden i konkurrerende blokke, Imperiets del-og-hersk-

politik helt tilbage til Det romerske Imperium. Opsplitningen Øst versus Vest kollapsede næsten, da Sovjetunionen kollapsede i 1990'erne og gjorde det af med undskyldningen med Den frie Verden vs. Gudløs Kommunisme, som af briterne var blevet brugt til at ødelægge Franklin Roosevelts partnerskab med Rusland for at besejre fascismen.

Lyndon og Helga LaRouche fremlagde på tidspunktet for Sovjetunionens kollaps ideen om den Nye Silkevej, der ville forene Europa og Asien via nye, højhastighedsjernbane-udviklingskorridorer igennem Rusland og Centralasien, og forene verden på basis af gensidig udvikling og kulturel dialog. Dette ville Imperiet ikke tillade.

Obama-administrationen, og London, hilste ikke alene det voldelige kup i Ukraine i 2014 velkommen, som et middel til at retfærdiggøre målet med en fornyet, militær NATO-oprustning imod Rusland, men de skabte det snarere. Obama og hans talspersoner meddelte stolt, at USA havde finansieret og orkestreret de organisationer, der deltog i demonstrationerne på den offentlige plads, Maidan. Obamas direkte kupagent, viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, aflagde flere gange ophavsmændene til optøjerne besøg, hvor hun uddelte cookies på Maidan samtidig med, at hun nægtede at indrømme, at der, ud over fredelige demonstranter, der var bekymret over korrupsion og økonomiske strabadser, var åbenlyst neofascistiske bander, der anførte en bevæbnet opstand imod den valgte regering.

Desuden blev Nuland taget i en telefonaflytning og -optagelse, hvor hun instruerer den amerikanske ambassadør til Ukraine i, præcis, hvem der skulle gøres til premierminister i den nye regering.

Resultatet af kuppet for det ukrainske folk har været ubetinget rædsel. Den velstand, som de blev lovet, ville fremkomme til gengæld for at underskrive en frihandels-associeringsaftale med den Europæiske Union (EU), har ikke materialiseret sig; i stedet har der været ond nedskæringspolitik ('nøjsomhedspolitik'), massive budgetnedskæringer og afskedigelser, alt imens udenlandske statsborgere blev udpeget til at køre økonomien. Militære regeringsstyrker og neonazistiske militser udfører uophørligt krigsførelse imod landets Donbass-region, der nægtede at underkaste sig det ulovlige kup.

Den myte blev bragt til torvs i Vesten, at Rusland forårsagede problemet ved at modsætte sig en fredelig opstand imod deres (russernes) marionetregering i Kiev; ved at annektere Krim og ved at invadere Donbass, alt imens de angiveligt skulle være i gang med at planlægge en erobring af Ukraine, de baltiske lande og muligvis endnu andre lande, med den hensigt at genoprette Det sovjetiske

Imperium.

Og således også i dag udbredes den myte af de slagte Obama- og George Soros-kredse, og *ad nauseam* – 'til kvalmegrænsen' – i mainstreammedierne, at Obama/Hillary-valgkampagnen kun blev slået, fordi Rusland stjal valget med det formål, at russernes marionet Donald Trump skulle vinde valget. Uden nogensinde at fremkomme med så meget som antydning af bevis (det er alt sammen tophemmeligt, ved I nok), opfodres massehysteriet imod Putin og Rusland af læk fra de samme, neokonservative efterretningsnetværk, der er oversiddere fra Obama-administrationen. Trump har identificeret disse kriminelle og nævnt elementer i FBI og NSA og undlod kun lige at identificere deres handlinger som forræderiske. Præsidenten har ret.

Putin selv har udtrykt sig meget klart om det, der foregår i USA. Forespurgt, under en pressekonference den 17. januar, om det anti-russiske hysteri i amerikansk presse og i visse politiske kredse, sagde Putin:

»Efter min mening er der flere mål; nogle af dem er indlysende. Det første mål er at underminere den valgte, amerikanske præsidents legitimitet. I øvrigt vil jeg i denne forbindelse gerne bemærke, at, hvad enten folk, som gør dette, ønsker det eller ej, så beskadiger de i høj grad USA's interesser. Det synes, som om de trænede til dette i Kiev og nu er rede til at organisere et 'Maidan' i Washington, for at Trump ikke skal indtage præsidentembedet. Det andet mål er at binde den nyvalgte præsident på hænder og fødder, med relation til hans implementering af sine aflagte valgløfter til det amerikanske folk og det internationale samfund.«

I mellemtiden opfordrede dr. Natalia Vitrenko i Ukraine, der i flere valg har været præsidentkandidat for Ukraines Progressive Socialistparti, i et brev til præsident Donald Trump efter han var blevet valgt, at han ændrede Obamas katastrofale politik for Ukraine: »Vort folk lider svært under krig, ekstrem fattigdom, korruption, politisk undertrykkelse og neonazisters hærgen. Den aftrædende amerikanske administration blev ved med at oppiske det ukrainske folk imod Rusland og tilskyndede herved til en krig mellem vore to broderfolk – en krig, der uden for enhver tvivl truer med at udløse en Tredje Verdenskrig.«

De fascistiske elementer i den ukrainske regering har orkestreret angreb fra voldsmænd imod Vitrenko og hendes parti, beslaglagt partiets hovedkvarter og truer med at lægge sag an mod hende for forræderi – for den forbrydelse at identificere regeringens og de neonazistiske militseres åbenlyst fascistiske handlinger.

Og i USA er Obama den første præsident i USA's historie, der anfører en indsats for at vælte den regering, der afløste ham. Under Obama udførte USA evindelige krige imod lande, der ikke udgjorde nogen trussel mod vores nation; han udførte droneangreb imod enkeltpersoner, som var blevet personligt udvalgt af Obama uden en antydning af retslig proces, og Obama fremprovokerede næsten en krig med Rusland, en krig, der næsten med sikkerhed ville være blevet en atomkrig, og som ville have været næsten sikker, hvis Obamas klon, Hillary Clinton, var blevet valgt.

Den idé, at Trump kunne afslutte imperiepolitikken og gå sammen med Rusland og Kina, som Franklin Roosevelt gjorde det for at besejre fascisme, om et nyt paradigme for nedkæmpelse af terrorisme og for opbygning af infrastruktur og agro-industriell fremgang for nationer i hele verden, som en del af den Nye Silkevejsproces, ville betyde enden for selveste ideen om Imperium, én gang for alle. For at forhindre dette, vil briterne og deres aktiver i USA, anført af Obama og hans sponsor George Soros, så vel som deres neokonservative fæller på den Republikanske side, ikke sky noget middel. Det amerikanske folk er i stigende grad bevidste om denne ondskab, men må handle hurtigt for at afsløre den og knuse den.

Denne rapport er delt i fire afsnit, med links til dokumenterende artikler i slutningen.

1. Den strategiske situation i Ukraine fra det neonazistiske kup i februar 2014 og denne nations kollaps, og frem til det økonomiske og strategiske kaos i dag.
2. Den neonazistiske oprindelse til de ledende grupper og personer i regimeskifte-kuppet i Ukraine i 2014.
3. En kronologi af selve kuppet, fra november 2013 frem til februar 2014.
4. En profil af den farvede revolutions politiks oprindelse og metoder, som blev sat ind i kuppet i Ukraine, og i USA i dag. Dette viser den britiske/CIA-orkestrering af undergravende regimeskifte i nationer, der nægter at følge det angloamerikanske finansoligarkis diktater.

Potentialet for, at verden kan lade æraen med imperiemagt bag sig og gå ind i en ny æra for civilisationen – præcis ligesom Renæssancen afsluttede æraen med feudal tilbagestående – er i dag inden for vores rækkevidde. Det påhviler hver eneste borger i USA, og hver borger i verden, at sikre, at dette øjeblikke enorme potentiale bliver til virkelighed.

(Foto: Sceneri fra Maidan, Ukraine.)

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Sæt Obama i fængsel for forræderi

Leder fra LaRouchePAC, 20. februar, 2017 – Efter otte års massedrab med droner og krige for »regimeskifte«, med folkemord til følge, nægter Barack Obama at trække sig tilbage fra sin forræderiske rolle, men anfører nu en opstand imod den demokratisk valgte præsident, der solidt slog hans klon, Hillary Clinton, ved valget i november.

»Obama er faktisk særdeles sårbar«, bemærkede Lyndon LaRouche i dag. »Han har afsløret sig selv som værende en forræder af USA.« I sin regeringstid mødtes Obama stolt med sin CIA-chef, John Brennan, hver tirsdag eftermiddag for at udfærdige ugens »drabsliste« – dem, som »Kong Obama« vælger at myrde af egen fri vilje – uden domsafsigelse, uden lovmæssig retssag – sammen med dem, der nu tilfældigvis befandt sig sammen med Obamas mål, da dronen ramte.

LaRouche bemærkede, at *New York Times* for længe siden afslørede historien om Obamas tirsdags-drabsmøder, ikke, fordi de ønskede at afsløre hans dræberkarakter, men for at få den amerikanske befolkning til at acceptere det – til at ringeagte sig selv ved at tolerere en masseorder som deres præsident, uden protest.

EIR vil i denne uge udgive et dossier med titlen, »Obama og Soros farvede revolutioner – Nazistisk kup i Ukraine, 2014 – i USA, 2017?« Den 21. og 22. februar er treårsdagen for Obamas omstyrtelse af den demokratisk valgte, ukrainske regering i 2014 i en voldelig pøbelaktion, der var direkte finansieret og dirigeret af Obama og hans personlige agent for regionen, Victoria Nuland. Optøjerne, centreret omkring den centrale Maidan-plads, indbefattede angreb med molotovcocktails mod politiet og regeringsbygninger og anførtes af organisationer, der åbenlyst promoverede Stepan Bandera, Adolf Hitlers ukrainske, nazistiske partner.

EIR-dossieret viser, at Barack Obama, sammen med sin sponsor George Soros og andre britiske og amerikanske agenter for »projekt demokrati«, nu retter deres 'farvede revolution'-skyts mod selve USA – og af samme grund: Det britiske Imperium nægtede at lade Vesteuropa og Rusland arbejde sammen for fred og udvikling, og kørte derfor et antirussisk kup, udført af ukrainske nazister af den gamle skole, med det formål at bære nyt ved til bålet for det gamle, nazistiske had mod Rusland. Således også i USA: Obama-slænget er i gang med den utroligt patetiske bestræbelse, der går ud på at overbevise amerikanerne om, at

præsident Trump har begået en forbrydelse ved at ønske at *forhindre* en krig med Rusland, og i stedet samarbejde med Rusland – og Kina og Indien og Japan – om at bringe fred og udvikling til verden, inklusive til USA. Alt imens der er tåber i USA, der vil sluge dette bras, så er flertallet af befolkningen i en tilstand af oprør imod dette psykotiske nonsens, hvad enten det kommer fra politikerne eller fra medierne.

Obama og Hillary Clinton havde bragt verden helt ud på randen af en termonuklear krig med Rusland. Denne fare er blevet dramatisk skåret ned af Hillarys nederlag. Og dog kræver Obama/Soros-slænget en rigsretssag eller et sagsanlæg for kriminel aktivitet mod Trump, der indgår fred med Rusland, idet de hævder, at det er farligt at Trump »har fingeren på atomknappen«!

At afslutte denne hæslige ironi kræver, at Obama stilles for retten. Hans mange forbrydelser som præsident forværres nu af hans åbenlyse kampagne for at vælte USA's regering – en åbenlyst forræderisk handling.

Obama elskede i den grad den britiske dronning og det britiske system, at han tjente som dets loyale aktiv med at genoprette den tidligere britiske kolonis underdanighed over for det britiske system – monetarisme og kolonikrige. I dag kræver *Financial Times*, talerør for Londons og Wall Streets finansoligarki, åbenlyst en voldelig opstand mod opkomlinge-præsidenten, der truer med at gøre en ende på Det britiske Imperiums »del og hersk«-opsplitning af verden. Chefen for *FT's* afdeling i Washington, Edward Luce, advarer om, at, hvis Trump ikke væltes, vil han vælte »systemet«.

Det kunne han meget vel gøre, og det ske! Trump har fremført, at USA bør acceptere forslagene fra Putin – at USA og Rusland skal arbejde hånd i hånd for at besejre terrorisme – og fra Xi Jinping – at USA bør tilslutte sig den Nye Silkevejsproces for global udvikling. For Trump at lever op til dette forpligtende engagement, betyder det enden på Imperiet. Det er en inspireret befolknings ansvar at sørge for, at dette smukke resultat virkeliggøres, og denne inspiration udtrykkes bedst gennem Lyndon LaRouches 50 år lange lederskab. Dette er vores øjeblik, hvis vi griber det, for at virkeliggøre det, Helga Zepp-LaRouche har kaldt »menneskehedens modne alder«. [\[1\]](#)

[\[1\]](#) Helga Zepp-LaRouche: »Nu har menneskeheden muligheden for at blive voksen«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=17777>

Obamas organisation ønsker et nyt kup à la Ukraine, men nu, i USA

Leder fra LaRouchePAC, 20. februar, 2017 – Medlemmer af begge Kongressens huse talte i denne uge offentligt imod amerikanske diplomater, udnævnt af Obama, og George Soros-organisationer, der handler i samråd for at vælte Makedoniens valgte regering. Men et par stykker af dem er begyndt at få mistanke om, at Obama og Soros også har planer om at vælte USA's valgte regering. Som *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, i dag karakteriserede det, »De [Obama og de Soros-finansierede grupper] er faktisk i færd med at begå en form for selvmord og truer med at dræbe denne nation.«

Alt imens Obama selv helt utroligt bombarderer amerikanere med robocalls, der angriber præsident Trump *netop nu*, og opmuntrer til protester og demonstrationer imod præsidenten; så organiserer Obamas »*Organizing for Action*« og dets nationale netværk disse demonstrationer og styrkeopvisninger ved offentlige delstats-kongresmøder. Dette er Obamas personlige støtte- og finansieringsnetværk; selv mange Demokratiske delstatsformænd i hele landet siger, de ikke har noget med det at gøre.

Nationsdræberen George Soros finansierer, sammen med et par milliardærer fra *Democratic Alliance*, hver gadeprotest og større demonstration.

Oversiddere fra Obamas administration i sikkerhedsstillinger, fra den tidligere fungerende justitsminister til NSA, leverer hele rækker af vilde historier og lækker meget hemmelige dokumenter til en medskyldig presse, hvor de forsøger at sætte en rigsret i gang imod præsident Trump, eller det, der er værre.

De mislykkede magter i EU's bureaukrati og elite – som elskede Obama – kræver hysterisk, at præsident Trump enten neutraliseres, fjernes eller endda dræbes, som førende »seniorjournalister« i både U.K. og Tyskland åbenlyst har diskuteret.

EIR vil dokumentere dette fuldstændigt i et dossier, der udgives i denne uge, og som viser, at Obamas og Soros' plan er at gentage den anti-russiske »Maidan«-afsættelse fra 2014 af Ukraines regering, ved at vælte Trump. Og med det samme mål: en krigskonfrontation med Putins Rusland.

Som præsidenten selv sagde i fredags i Florida, så er dette angreb for den globale elite, centreret i London og Wall Street, og som blev planetens

dominerende magt i »globaliseringens« og »afindustrialiseringens« æra. Denne elite nægter totalt at acceptere, at flere successive nationer stemmer dem ud. Trump mener, at »nationalstaten fortsat er den bedste model for menneskers lykke«; og ønsker samarbejde mellem USA og Rusland, og Kina, som førende nationer.

Obamas organisation må ødelægges, for den kunne atter engang anbringe verden i hans »evindelig krigsførelse«, og atter engang på randen af verdenskrig. Som LaRouche udtrykker det, så er Trumps planer foreløbig stærkere end hans handlinger, men han er en potentielt konstruktiv præsident, og hans rolle er afgørende.

Ødelæg Obamas organisation med *EIR's* dossier, og ved at intensivere mobiliseringen for Glass-Steagall og tværpolitiske aktioner for produktive arbejdspladser og produktivitet.

[Vidunderlig koncert, »En Dialog mellem Kulturer«, et gennembrud i København](#)

Video med danske undertekster:

Video with English subtitles:

Dansk: [Klik her for en video, hvor sopran Gitta-Maria Sjöberg synger Rusalkas sang til Månen i en anden koncert \(med en anden pianist\)](#)

English: [Click here for a video where soprano Gitta-Maria Sjöberg sings Rusalka's Song to the Moon during another concert \(with another pianist\).](#)

17. februar, 2017 – De kom fra hele verden. De bragte gaver. Ikke gaver, man kunne røre med hænderne. Men gaver, der rørte sjælen. Gaver, i form af skøn musik og skøn dans.

Og folk kom for at høre dem. De blev ved med at komme, indtil der ikke var flere af de 120 pladser tilbage. Og da der ikke var plads til ekstra stole, stod de i gangene, og de stod i forhallen, og de sad bag gardinerne. De var danskere, og de var diplomater, og de var andre mennesker fra mange nationer, måske 180-200 i alt. Værtinden sagde, at der aldrig før havde været så mange i salen.

Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i København og det Kinesiske Kulturcenter (som står for snarlig åbning, og som også leverede mad i pausen). Koncerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske

Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlandighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Aftenens første punkt var Schiller Instituttets danske formand, Tom Gillesberg, der fortalte, at vi står ved et historisk øjeblik i verdenshistorien, hvor muligheden er til stede for, at USA tilslutter sig det nye paradigme med økonomisk udvikling, som nu fejer hen over verden.

Dernæst fortalte talskvinde for Russisk-Dansk Dialog, Jelena Nielsen, at en dialog mellem kulturer kan føre til fred i verden. Tom og Jelena skiftedes til at annoncere kunstnerne aftenen igennem.

Og som det tredje punkt i indledningen til aftenen bød direktør for det Russiske Center for Videnskab og Kultur, Artem Alexandrovich Markaryan (ses i billedet ovenover), velkommen til publikum.

Dernæst begyndte processionen af gave-giverne.

Fra Rusland kom børn, der spillede russiske folkemelodier på balalajkaer, ensemblet »Svetit Mesjac« (Den skinnende Måne) fra Det russiske Hus, med Igor Panich som dirigent, og som inkluderede 'Katjusha' med barytonsolist Valerij Likhachev, der har optrådt på 200 scener. Senere fremførte han også Leperellos »Listearie« fra operaen »Don Juan« af Mozart, og Mefistofeles' couplet fra Gounods opera »Faust« sammen med sin pianist, Semjon Bolshem.

Fra Kinas Indre Mongolia region kom en meget musikalsk ung videnskabsstuderende,

Kai Guo, som spillede på mange fløjter, og Kai Guo og Feride Istogu Gillesberg fra Schiller Instituttet sang i charmerende duet, den kinesiske kærlighedssang »Kangding«.

Fra Indonesien kom en traditionel danser, Sarah Noor Komarudin, der fyldte rummet med sin yndefulde Jaipong-dans.

Fra Ghana kom to unge mænd, Isaac Kwaku og Fred Kwaku, der sang og spillede en religiøs sang og en sang, der handlede om, at, når vi arbejder sammen, er vi stærkere, end når vi står alene.

Og fra Danmark og Sverige kom tre fantastiske, kvindelige operasangere, hvis toner og dramatiske intensitet bevægede publikum dybt. Deres gaver var sange og arier af Schubert, Verdi, Dvořák og Sibelius. Gitta-Maria Sjöberg, en international, lysende sopranstjerne, der for nylig trak sig tilbage fra den Kongelige Danske Opera, sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák. Idil Alpsoy, en fremragende mezzosopran med rødder i Ungarn og Tyrkiet, og som også er medlem af Mellemøstligt Fredsorkester, sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88. Og en sopran, som vi i årenes løb har hørt blomstre og blive en virkelig brillant kunstner, Leena Malkki, sang Schuberts »Gretchen am Spinnrade« (Gretchen ved spinderokken), samt Desdemones bøn »Ave Maria«, fra Verdis opera »Othello«. De to første blev akkompagneret af Christine Raft, en særdeles talentfuld, ung dansk pianistinde, og sidstnævnte akkompagneredes af Schiller Instituttets egen Benjamin Telmányi Lylloff. Han spillede sammen med sin mor Anika en gribende Romance for violin og piano af Beethoven, og fortsatte således det eftermæle, som de har fået i arv fra deres forfader fra Ungarn, violinsolisten Emil Telmányi Lylloff.

I aftenens finale sang alle sangerne (for nær én), og med yderligere deltagelse af fire medlemmer af Schiller Instituttets fremtidige kor, det hebraiske slavekors sang »Va pensiero«, hvor slaverne længes efter frihed, fra Verdis opera »Nabucco«.

(Se program nedenfor eller på: www.schillerinstitut.dk/si/?p=17637)

Og folk blev opløftet dels af den enkelte fremførelse, og dels af de successive musikstykker og danseoptrædener, det ene efter det andet, det ene land efter det andet, med traditionel musik i dialog med klassisk musik, der vævede en gobelin af lyd, syn og fryd, der ikke (kun) nåede sanserne, men sjælen.

Folk blev bedt om at holde kontakt med os og overveje at gå med i Schiller Instituttets kor, og nogle af dem skrev, at det ville de gerne.

Da de gik, gav de alle udtryk for den mest sublime glæde og taknemmelighed for at have fået det privilegium at modtage alle disse kostelige gaver, som de tog med sig hjem som et minde i deres sind, og som de kan åbne igen og igen.

Et musikalsk vidnesbyrd om det paradoksale mellem menneskehedens enhed og flerhed, udtrykt gennem menneskelig kreativitet, og et magtfuldt udtryk for dialogen mellem kulturer, blev proklameret.

Vi vil fortsætte med denne proklamation i form af professionelle video- og audiooptagelser, så dens ringe kan spredes i hele verden.

Kontakt venligst Schiller Instituttet, hvis du overvejer at gå med i vores kor i København. Michelle tel.: 53 57 00 51; Feride tel.: 25 12 50 33

Koncertprogram:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

English:

The following article was published in Executive Intelligence Review, Vol. 44, No. 8, on February 24, 2017.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

(Corrections to the above article:

The China Culture Center in Denmark is independent of the Chinese Embassy.

Picture caption and text: Chinese musician Kai Guo is from China's Inner Mongolia region.

The correct name for Anika and Benjamin's ancestor is Emil Telmányi.

The picture of Leena Malkki is a video grab.)

Wonderful Musical Dialogue of Culture Concert Breakthrough in
Copenhagen

by Michelle Rasmussen

COPENHAGEN, Feb. 17, 2017 (EIRNS) – They came from around the world. They came bearing gifts. Not gifts you could touch with your hands. But gifts that touched your soul. Gifts of beautiful music, and beautiful dance.

And the people came to hear them. And they kept coming, and they kept coming till none of the 120 seats were left. And after there was no more room for extra chairs, they stood in the aisles, and they stood in the lobby, and they sat behind the curtains. They were Danes, and they were diplomats, and other people, from many nations, maybe 180-200 in total. The hostess said that there had never been so many there before.

The dialogue of cultures between the sponsors of the concert, itself, led to the great success – The Schiller Institute, The Russian-Danish Dialogue organization, The Russian House in Copenhagen, and the China Culture Center of the Chinese Embassy (about to open, which also provided intermission food). And the concert was held in The Russian Center for Science and Culture, representing the Russian Federal agency for the Commonwealth of the Independent states (of the former Soviet Union), compatriots living abroad, and the international humanistic cooperation (Rossotrudnichestvo).

Firstly, the people were told by Schiller Institute chairman Tom Gillesberg that we have a unique moment in world history, where the potential is there for the U.S. to join the new paradigm of economic development sweeping the world.

Secondly, they were told by the spokeswoman for Russian-Danish Dialogue, Jelena Nielsen, that a dialogue of culture can lead to peace in the world. They were also the interchanging hosts for the evening. Thirdly, the director of The Russian Center for Science and Culture, Artem Alexandrovich Markaryan, welcomed the people.

Then the procession of gift-givers began.

From Russia came children playing Russian folk songs on balalaikas, (the "Svetit Mesjac" (The Moon is Shining) ensemble from The Russian House, conducted by Igor Panich), including Katjusha, with soloist Valerij Likhachev, baritone, who has sung on 200 stages. He also later performed Leperello's list aria, from the opera Don Giovanni by Mozart, and Mephistopheles' couplets, from Gounod's opera Faust, together with his pianist Semjon Bolshem.

From China's Inner Mongolia region came a very musical young science student, Kai Guo, who played many flutes, and he and Feride Istogu Gillesberg from The Schiller Institute charmingly sang the Kangding Chinese love song, as a duet.

From Indonesia came a traditional dancer, Sarah Noor Komarudin, who filled the room with her graceful Jaipong dance.

From Ghana came two young men, Isaac Kwaku and Fred Kwaku, who sang and played a religious song, and a song about when we work together, we are stronger than when we stand alone.

And from Denmark and Sweden came three outstanding female opera singers, whose tones, and dramatic intensity, moved the audience profoundly. Their offerings were songs and arias from Schubert, Verdi, Dvořák and Sibelius. Gitta-Maria Sjöberg, an international bright star of a soprano, who recently retired from The Royal Danish Opera, sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák. Idil Alpsoy, a fantastic mezzo soprano with roots in Hungary and Turkey, who is also a member of the Middle East Peace Orchestra, sang songs from Sibelius' Op.37 and 88. And a soprano, Leena Malkki, we have heard for many years blossoming into a truly magnificent artist, sang Schubert's Gretchen am Spinnrade (spinning wheel), and Desdemona's prayer Ave Maria, from Verdi's opera Othello. The first two were accompanied by Christine Raft, an extremely talented young Danish pianist, and the later by The Schiller Institute's own Benjamin Telmányi Lylloff.

He, and his mother Anika, poignantly played Beethoven's Romance for violin and piano, continuing the legacy bequeathed by their ancestor from Hungary, the violin soloist Emil Telmányi.

For the finale, all the singers (but one), sang Verdi's chorus of the Hebrew slaves longing for freedom, Va, pensiero, with the addition of four members of The Schiller Institute's future chorus. See the program at:
www.schillerinstitut.dk/si/?p=17965

And the people were uplifted, with each presentation by itself, and with the succession of one piece of music, or dance, after the other, one country after another, traditional music in dialogue with classical music, weaving a tapestry of sound, sight and delight, not reaching their senses, but their soul.

And the people were asked to be in contact with us, and to consider joining The Schiller Institute's chorus, some of whom wrote that they would.

As they left, they all expressed the most sublime joy and thankfulness for having had the privilege to have received all of these precious gifts, which they took home in the memory of their minds, to be opened again, and again.

A musical testament to the paradox of the unity and diversity of mankind, expressed by human creativity, and a powerful statement of the dialogue of cultures was declaimed.

We will go forth with this statement, in the form of professional video and audio recordings, to spread its ripples throughout the world.

(Hopefully ready this week.)

[Dette er et historisk øjeblik, hvor vi kan ændre verden og historien.](#) [Opfordring til International aktionsdag 23. februar.](#) [Af Helga Zepp-LaRouche](#)

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-

Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet er, der står bag dette kup i USA.

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches indlæg fra LaRouchePAC Internationale Webcast, den 17. februar. [\(Se hele webcastet\)](#)

Lad mig sige godaften til jer alle. Det er en glæde at kunne tale med jer. Jeg vil tro, de fleste af jer så præsident [Trumps pressekonference](#) i dag, der helt åbenbart beviser, at dette er en meget aktiv og fyrig person, der ved, hvordan man håndterer en uregerlig medieflok. Jeg syntes, det var ret morsomt, og jeg nød at se i hvert fald et par minutter af det, for det viser, at dette virkelig er et meget interessant øjeblik i historien. For han sætter sig ikke bare ned og accepterer, at der rent faktisk er et kup i gang imod ham. Jeg mener, at dette er meget alvorligt. Det gamle establishment, det neoliberale, neokonservative, unipolære verdensetablissement, både i USA og Europa, er *fuldstændig* fra koncepterne. De vil ikke acceptere den kendsgerning, at Trump blev valgt, og de er helt åbenlyst involveret i et forsøg på at få Trump ud af Det Hvide Hus. I al fald, enten et kup, et militærkup, som der er blevet talt om, en rigsret, eller værre endnu, som chefredaktøren for den tyske, liberale avis, *Die Zeit*, sagde på et talk show; han sagde: »Mord i Det Hvide Hus«. Jeg mener, det er fuldstændig skandaløst, at chefredaktøren for den såkaldte mainstream-avis siger sådan noget.

Men det, der foregår, er meget alvorligt. For de har indsat George Soros, der ikke er andet end et instrument for Det britiske Imperium; og George Soros, der er opfinder af, eller finansmanden bag, konceptet med 'farvet revolution', med andre ord, manden, der finansierer alle former for borgergrupper, NGO'er, og andre grupper, for, hvordan man fremkalder regimeskifte. De har været involveret i dette i størstedelen af tiden efter Sovjetunionen, i mange lande i Østeuropa; i Ukraine i 2004, med den Orange Revolution; i Georgien med Rosenrevolutionen; og senere, det Arabiske Forår; de forsøgte en Hvid Revolution i Rusland, der slog fejl; de forsøgte den såkaldte Gule Revolution med gule paraplyer i Hongkong imod Kina, der slog fejl. Det, vi i øjeblikket ser i USA, er præcis den samme form for organisation, finansieret af Soros, og den har virkelig til formål at omstøde dette valg [af præsident Trump]. Det er meget alvorligt.

Og hele den historie med, at det var Rusland, der 'stjal' det amerikanske valg, er selvfølgelig fuldstændig latterlig. Det var Hillary, der helt på egen hånd tabte valget. Hun talte om mennesker i det amerikanske midtvesten og rustbæltet, om de såkaldte »ynkværdige«, om de mennesker, der »ikke klarede det«. Det var disse mennesker, der stemte på Trump. Det, som dette etablissement absolut nægter at se, er, at det var deres politik for neoliberalisme, for skabelse af krig i Mellemøsten, baseret på løgne, i Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien – hvilket er årsagen til, at vi har en gigantisk flygtningekrise i Europa; denne flygtningekrise var ikke årsagen til, men udløseren af Brexit, Storbritanniens udtræden af EU. Og mere fundamentalt; det var dette udsnit af den britiske befolkning, som følte, at de ikke længere blev repræsenteret af den Europæiske Union, og det var grunden til, at de ville ud. Det var i princippet nøjagtig samme grund til, at folk i USA ikke ville have Hillary, men stemte på Trump.

Hvis man ser på det fra et strategisk standpunkt; se ikke på det ud fra den interne, amerikanske situation, som i øjeblikket er meget polariseret. Se på massemedierne; aldrig har vi set et sådant hysteri i vores levetid. Så se ikke på det ud fra et internt, amerikansk standpunkt; se først på det ud fra et strategisk standpunkt. Og ud fra dette standpunkt kan man sige, at, alt imens Trump helt sikkert gør nogle ting, der ikke er perfekte; men det vigtigste spørgsmål er, at Trumps valgsejr betyder en mulig løsning på faren for krig. Hvis det var fortsat med Obama og Hillary, ville vi nu stå på en kort lunte til Tredje Verdenskrig, fordi hele inddæmningen af Rusland, af Kina, hele ideen med flyveforbudszoner over Syrien, på meget kort sigt ville have bragt os frem til en konfrontation med Rusland og Kina.

Trump's første aktiviteter af diplomatisk art er meget, meget positive, for han havde gode ordvekslinger med Xi Jinping, den kinesiske leder, og han karakteriserede diskussionerne som ekstremt venskabelige, ekstremt varme; og kineserne gav udtryk for den samme mening efter telefonsamtalen for et par dage siden.

Dernæst var der den japanske premierminister Abes besøg i USA, og de aftalte massive investeringer fra japanske selskaber i infrastruktur i USA; og Kina tilbød ligeledes at investere massivt i genopbygningen af den amerikanske infrastruktur. Trump havde jo lovet at investere \$1 billion i USA's infrastruktur, men ser man på den amerikanske infrastrukturens faktiske tilstand, så kan alle ganske klart se, at \$1 billion ikke rækker. Kinesiske eksperter har sagt, at der behøves \$8 billion, og Kina ville være villig til at investere en meget stor del af dette; og tilsammen ville Kina og Japan være i besiddelse af den fornødne industrielle kapacitet til at genopbygge den amerikanske infrastruktur på en meget effektiv måde, og på kort tid.

Den indledende korrespondance mellem Tillerson, den nye, amerikanske udenrigsminister, og den russiske udenrigsminister Lavrov, der i dag mødtes i Bonn i forbindelse med G20, er ligeledes omhyggeligt, forsigtigt positive tegn på, at de mener, de kan arbejde sammen, og de ting, der skal overvindes, er selvsagt enorme, men dette er positive første skridt.

Ser man på det strategisk, så har USA's Trump-administration sagt, at de ikke er modstandere af Japans bestræbelser på at få gode relationer med Rusland. Premierminister Abe var i Rusland; han vil besøge Rusland yderligere to gange i år. Putin besøgte Japan i december. De samarbejder nu økonomisk om at udvikle Kurilerne, de såkaldte nordlige territorier; og Abe ønsker at underskrive en fredstraktat med Rusland i løbet af sin embedstid, dvs., inden for de næste par år.

Hvis USA har en positiv holdning over for Ruslands forbedring af relationerne med Japan, og hvis USA samtidig har lovende tegn på at forbedre relationerne med Kina, og Rusland og Kina arbejder rigtig godt sammen; og hvis USA dernæst kommer til en positiv aftale med Rusland, så har vi det! Så vil vi, for første gang i – jeg ved ikke hvor længe, måske for første gang i historien, nogensinde – så har vi muligheden for at rette op på relationerne mellem denne verdens stormagter, og vi har en reel mulighed for at eliminere faren for krig for altid.

Dette er ekstremt vigtigt, for hvad er vigtigere end menneskeslægten eksistens og perspektivet om at eliminere krig for evigt! I de termonukleare våbens tidsalder kan krig ikke længere være en måde at løse konflikter på.

Så dette er alt sammen meget positivt. Og Lyndon LaRouche, min mand, havde en meget positiv holdning til alle disse udviklinger, da han i løbet af de seneste dage blev briefet om dem. Han sagde, »Lad være med at gå i panik, lad være med at falde for massemediernes dækning. Det går alt sammen i en meget positiv retning.« Jeg mener, at der absolut er god grund til optimisme; og måden, hvorpå Trump responderer til dette kupforsøg; han siger, at det er efterretningssamfundet, der lækker klassificeret information til medierne; de deler det ud som slik, og der bør indledes en undersøgelse for kriminelle aktiviteter mod dem, der gør det. Og det er præcis den rette holdning.

Dette er et stort slag, for Trump-administrationen er selvsagt endnu ikke kommet på plads – mange udnævnelser [til regeringsposter] hænger stadig i luften, og nogle af dem er selvsagt problematiske, inklusive den meget store repræsentation af Wall Street, hvilket er et problem.

Det er derfor ekstremt vigtigt, at vi optrapper denne kampagne. Der finder en

masse bevægelse sted i Kongressen. Vi så senator Cantwells tale, hvordan hun modsatte sig Mnuchin til posten som finansminister. Der foregår en masse bevægelse.

Der er diverse medlemmer af delstatskongresserne, der implementerer ikke alene resolutioner for Glass-Steagall, men i realiteten det, der er Lyndon LaRouches Fire Love: først og fremmest Glass-Steagall; for det andet, en nationalbank (statsejet bank) til udstedelse af kredit; for det tredje, et kreditsystem, og for det fjerde, en forøgelse af arbejdskraftens produktivitet gennem at fokusere på opnåelse af fusionskraft og rumteknologi, på basis af internationalt samarbejde. For, det er nødvendigt at forøge produktionsapparatets og arbejdskraftens produktivitet. Der er mange delstats-

kongresser, jeg tror seks eller syv på nuværende tidspunkt, der har vedtaget disse [Fire Love](#).

Det er, hvad denne aktion faktisk handler om: Hvordan kan vi optrappe denne kamp for grundlæggende set at skabe en situation, hvor Trump, når han holder sin Tale om Nationens Tilstand (28. feb.), inkluderer Glass-Steagall, den ægte Glass-Steagall, og ikke en eller anden udvandet 'ring-fencing' (intern bankopdeling), en Volcker-regel, eller noget som helst andet.

Dette er alt sammen ekstremt vigtigt, for vi vil udgive et dossier om Soros, der præcis viser, hvorfor dette apparat, der laver kupforsøget imod Trump-administrationen, er nøjagtig det, man gjorde i Ukraine; og jeg beder jer om at deltage i en aktionsdag den 23. februar, som er treårsdagen for kuppet i Ukraine, Maidan, der førte til kuppet. Og jeg beder jer også om at være med til at udsende viden om, hvad Soros-apparatet er, der står bag dette kup i USA.

Jeg vil lade det være godt med disse indledende bemærkninger, så I kan sige, hvad I vil, og dernæst kan vi diskutere det. Men jeg kan forsikre jer om, at [det drejer sig om] kampen i USA nu, for ikke alene at beskytte Trump-administrationen mod at blive kuppet og afsat, men for rent faktisk at sikre, at det potentiale, som denne administration repræsenterer, bliver implementeret. For muligheden for, at USA går i samarbejde med Kina, går med i Silkevejen, ikke

alene ved at forlænge Silkevejen ind i USA gennem infrastrukturbyggeri, men ved også at samarbejde med Rusland og Kina i andre dele af verden. For eksempel i Mellemøsten, hvilket kun disse magter i fællesskab kan præstere; eller om industrialiseringen af Afrika, som Kina allerede har indledt med mange, mange spændende projekter. Japan er involveret; Indien er involveret, og vi må få USA til at gå med i det, som FN netop har kaldt »menneskehedens fælles fremtid i Afrika«.

Ale disse store nationer må bringes til at arbejde sammen for hele civilisationens almene vel, og dette er inden for rækkevidde. Dette er meget spændende. For jeg mener, at vi står ved øjeblikke i historien, hvor, hvis folk har en god plan, så kan de ændre verden, og de kan ændre historien.

Lovende strategiske forandringer – men Europas politikere er forblindede af geopolitik. Af Helga Zepp-LaRouche

11. februar, 2017 – Imellem de store magter USA, Kina, Rusland og Japan indgås der i øjeblikket, på basis af gensidige fordele, helt nye alliancer, der potentielt kan etablere et højere fornuftsplan og i realiteten indlede en ny æra i historien.

Men i Europa huer dette hverken de neokonservative og neoliberale eller de fleste af de venstreorienterede, og slet ikke de 'grønne', der alle på forskellig vis er så optaget af at hyperventilere over Trumps valgsejr, at de nærmest opfører sig, som om de var bedøvet, når det kommer til de store forandringer på den politiske verdensscene.

Selv sådanne tidligere, åbenlyse atlantisister som den tyske finansminister Wolfgang Schäuble ser, konfronteret med USA's nye præsident Trump, pludselig et håb i Kinas rolle – en nærmest kostelig ironi. Tilhængerne af den geopolitiske doktrin i Europa er stærkt ophidset. De forstår ikke længere verden. Pippi Langstrømpe-princippet, »To gange tre giver fire plus tre giver ni! Jeg laver verden, kvittevittevit, som jeg vil« – virker ikke længere. Chokket over den mislykkede, unipolære geopolitik kan på en måde sammenlignes med dengang,

Kopernikus' heliocentriske verdensbillede blev afløst af Johannes Keplers idé om et harmonisk og sammensat univers.

Mellem USA og Kina udvikler der sig nu et håb om et konstruktivt samarbejde, efter et brev fra Trump til Xi Jinping og en efterfølgende telefonsamtale, som Det Hvide Hus beskrev som »udførlig og yderst hjertelig«, og hvor Trump bekræftede USA's politik for Ét Kina. Med Trump-administrationen er der en mulighed for, at USA tager imod tilbuddet fra Kina om »en ny type af relationer mellem stormagterne«, og som blev bevidst ignoreret af Obama. Denne nye model for relationer bygger på, at man absolut anerkender den andens suverænitet, respekterer forskellige samfundssystemer og politiske systemer, ikke blander sig i hinandens indre anliggender og samarbejder om fælles interesser. Der består således ikke nødvendigvis nogen modsætning mellem Trumps »Amerika først!« og Xi Jinpings «kinesiske drøm».

Den japanske statsminister Shinzo Abes besøg i USA, hvor han blandt andet medbragte et tilbud om investeringer, der ville skabe 700.000 arbejdspladser inden for infrastruktur, står på ingen måde i modsætning til dette forbedrede amerikansk-kinesiske forhold. Abe henviste til Japans internationale ekspertise inden for moderne infrastrukturbyggeri og tilbød at bygge en magnettogetsline mellem Washington og New York, hvorved præsident Trump ville kunne nå fra Det Hvide Hus til Trump Tower på Manhattan på én time.

På et spørgsmål fra en japansk journalist, der antydede, at Trumps regering muligvis ikke ville beskytte Japan mod et »kinesisk angreb«, viste Trumps svar, at han ikke lod sig lokke ind i denne geopolitiske fælde, idet han svarede: »Jeg havde i går en meget, meget god samtale med Kinas præsident, som de fleste af jer ved. Det var en meget, meget hjertelig samtale. Jeg mener, vi er på vej til at komme rigtigt godt ud af det med hinanden. Og jeg tror, at det også vil være til stor fordel for Japan. Vi har samtaler med forskellige repræsentanter fra Kina, og jeg mener, at det vil fungere rigtig godt for alle, for Kina, Japan, for USA og alle andre i området«. Desuden blev investeringer til en billion dollars bragt på banen mellem præsidenten for internethandelsfirmaet Alibaba, Jack Ma, og Trump, og der er stor interesse for yderligere investeringer i opbygningen af den amerikanske infrastruktur.

Oven i disse nye strategiske tiltag kommer, at den japanske statsminister Abe har til hensigt at besøge Rusland to gange i år, og at han sammen med præsident Putin har besluttet at indgå et nært samarbejde om økonomisk udvikling af Kurillerne, som Japan gør krav på. Med dette samarbejde, der også indbefatter omfangsrige japanske investeringer i det fjernøstlige Rusland, skal den gensidige tillid styrkes og forudsætningerne for underskrivelsen af en

fredsftale mellem de to lande skabes. Hertil hører intensivering af samarbejdet om produktion af olie og gas, byggeri af nye lufthavne og havne, modernisering af landbruget, bymæssig infrastruktur, opbygning af vandledninger og kanaler såvel som opførelse af medicinske centre.

Trump-administrationen understregede på sin side, at den ikke havde noget imod et voksende samarbejde mellem Japan og Rusland, men havde fuld forståelse for, at de to nabolande ville forbedre deres bilaterale relationer.

Også Trumps meddelelse om, at han ville basere forholdet mellem USA og Rusland på et godt samarbejde, finder god genklang fra russisk side. I et interview med *Isvestiya* gav udenrigsminister Lavrov udtryk for forhåbninger om, at opbygningen af et konstruktivt forhold til gavn for begge ville vise sig meget nyttigt, både for den russiske og den amerikanske befolkning, og desuden have en positiv indflydelse på hele verden.

Den russiske ambassadør i Kina, Andrej Denisov, bekendtgjorde samtidig, at præsident Putin vil deltage i det store topmøde om Bælt-og-Vej-initiativet, som Kina afholder i Beijing i maj måned. Kina er, med stor intensitet, i færd med at forberede dette topmøde, der skal konsolidere den Nye Silkevejspolitik. Medlem af Statsrådet Yang Jischi understregede over for *China Daily*, at der allerede var tyve statsoverhoveder, der havde meddelt deres deltagelse, heriblandt, iflg. professor Wang Yiwei, som er forfatter til en bog om Den nye Silkevej, også præsident Trump – et besøg, som Kina ser frem til med store forventninger.

I samme grad, som de store asiatiske stater og USA overvinder de tidligere geopolitiske konflikter, øges mulighederne for, at også de områder i verden, der tidligere var skueplads for stedfortræderkonflikter, får positive perspektiver for fremtiden. Således påpegede Tim Collard i *China.org.cn*, at, med Kinas fremvækst som global, økonomisk magt, understøttet af AIIB og Bælt-og-Vej-initiativet, steg også Kinas beredvillighed til f.eks. at engagere sig økonomisk i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien. Dermed vil der kunne skabes en helt ny dynamik i området.

Selv *New York Times* så sig nødsaget til undtagelsesvis at offentliggøre en objektiv og positiv artikel med overskriften, »Glade afrikanere går på skinnerne med kinesisk hjælp«, hvor ikke blot den nyåbnede jernbanestrækning fra Djibouti til Addis Abeba, som Kina har bygget og finansieret, beskrives, men også de forskellige projekter i Afrika, hvor Kina investerer omkring 50 milliarder årligt. Denne strækning, der skal være første del af den længe ønskede transafrikanske linje fra det Indiske Ocean til Atlanterhavet, har allerede ændret hele dynamikken, siger Abubaker Omar Hadi, leder af havnen i Djibouti. Kina har

en vision.

Sådan som det ser ud nu, er det kun Horst Seehofer, CSU's præsident i Bayern, der fornemmer de nye strømninger. Han tilstræber ifølge medierne at få et møde med Trump og har desuden planer om et besøg hos Putin. Forbundskansler Merkel derimod synes at ville med på rollen som forsvarer af »Det frie Vesten« og udtalte for nylig, sammen med den polske ministerpræsident Szydlo, at hun var imod en lempelse af sanktionerne mod Rusland. Berlinregeringens understøttelse af regimet i Kiev er en skandale. Desværre er det intet tegn på, at repræsentanten for EU-etablissermentet og SPD's kanslerkandidat, Martin Schulz, med hensyn til sit geopolitiske standpunkt over for Rusland og Kina, udgør et alternativ til Merkel.

BüSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität, det tyske, politiske parti, som Zepp-LaRouche er formand for) vil i valgkampen til Forbundsagen sætte alt ind på at påpege de enorme muligheder, der for Tyskland ligger i et samarbejde med USA, Rusland, Kina, Japan og mange andre stater, frem for alt i den økonomiske opbygning af Sydvestasien og Afrika. Der frembyder sig i øjeblikket en fantastisk chance for Tyskland for at formulere en udenrigspolitik, der både er i Tysklands egeninteresse, såvel som også i overensstemmelse med det, Xi Jinping kalder »et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid«. For tysk opfindsomhed, ingeniørkunst og middelstandens produktivitet er lige netop det, som opbygningen af verden behøver, og Tysklands deltagelse i den Nye Silkevejs projekter og det internationale, videnskabelige samarbejde vil også betragteligt forbedre beskæftigelsen her i landet. Det vil sige: væk fra lavtlønsjob og uproduktivt arbejde og hen imod højt kvalificerede og produktive arbejdspladser, og dermed en højere levestandard for alle.

Eftersom man ved hyperventilation indånder for meget ilt og udånder for meget kuldioxid, bør alle de, der gør CO₂-udslippet ansvarligt for klimaforandringerne, hidse sig ned og se på Trump, Kina og Rusland uden geopolitiske briller.

Foto: Japans statsminister Shinzo Abe med USA's præsident Donald Trump i Det Hvide Hus. Abe medbragte en pakke, der kunne betyde store investeringer i amerikansk infrastruktur – en af de ting, Trump under valgkampen sagde, han ville investere store summer i – og et perspektiv, der kunne skabe 700.000 amerikanske, produktive jobs.

»Nu har menneskeheden muligheden for at blive voksen«

Af Helga Zepp-LaRouche.

Tale ved Schiller Instituttets

konference i Manhattan,

New York, 4. februar, 2017

I stedet for at træne en meget mistænkelig og tvivlsom libysk kystvagt til at holde flygtningene tilbage i Afrika, ville det så ikke give bedre mening, hvis de europæiske nationer gik sammen med Kina og andre, som Japan og Indien, der allerede er involveret i Afrika, om udviklingen af det afrikanske kontinent?

Præsident Xi Jinpings formulering, at det, vi må bygge, er et fællesskab – et samfund – for menneskehedens fremtid, baseret på win-win-samarbejde, er præcis måden at se dette på. Dette er ikke et nulsumsspil, hvor én nation vinder, og de andre taber; men det er derimod et nyt perspektiv, hvor alle lande på denne planet kan arbejde sammen for alles fordel.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-LaRouche foreslår en stor, international konference til

udbredelse af

gensidig, vestlig-kinesisk

kulturforståelse.

Fra Schiller Instituttets konference

i

Manhattan, New York, 4. februar, 2017

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

(Her følger først en opsummering af dr. Patrick Hos præsentation på konferencen, som efterfølges af Helga Zepp-LaRouches respons, inkl. et spændende forslag.)

Patrick Ho er leder af China Energy Fund, der er anerkendt i FN, og han har været en fremtrædende person i at bringe Bælt-og-Vej-politikken til FN, men også til den amerikanske befolkning. Dette er anden gang, han taler for Schiller Instituttets i løbet af den seneste to en halv måned. Første gang pointerede han, at han var glad for at tale for et publikum med forskellige slags amerikanere. Denne gang fokuserede han mere på de kulturelle aspekter; han sagde, at han ønskede at kommunikere, hvad det vil sige at være kineser ... »kinesisk-hed« ...; dens mere end 5000 år gamle historie. Han mente, at det, der definerede landet, var folkets kulturelle sammenhæng; fælles sprog; civilisationens kontinuitet. Han dækkede en meget lang periode, men fokuserede især på de tre 'bank på døren'; da Kina bankede på Vestens dør, og de reaktioner, de fik, gode og knap så gode; de tre perioder med Silkevejen – den ene i det andet århundrede f. Kr., da Zhang Qian rejste til Vesten; dernæst foretog admiral Zheng He rejser, hvor han nåede østkysten af Afrika og den arabiske verden i det 14. århundrede og bragte aspekter af vestlig kultur med tilbage (inkl. giraffer, som gjorde et stort indtryk!). Dette blev lukket ned. Dernæst, efter Det britiske Imperiums angreb i det 19. århundrede med to opiumkrige, besluttede kineserne at gå i gang med en vis modernisering, så de kunne bevare en nation. Han gennemgik hurtigt Sun Yat-sen; revolutionen i 1911; Nixons møde med Mao i 1972; Deng Xiopings »Socialisme med kinesisk karakter« i 1979; og Xi Jinpings Ét Bælte, én vej-initiativ.

I en anden del diskuterede han især relationen til Vesten gennem nogle jesuitermissionærers forsøg på at bringe kristendommen til Kina; igen gik det godt på et bestemt tidspunkt, men brød så sammen. Disse missionærer var i kontakt med Leibniz. *I Ching* havde en stor virkning på Leibniz: det binære system, som er basis for computersystemerne i moderne tid, og også DNA-koden.

Han satte kinesiske værdier i disse perioder op i kontrast til vestlige synspunkter. For eksempel: vægt på det individuelle i Vesten som vigtige værdier, men som gav diverse problemer. Hvorimod vægten i Kina ligger på familie, sociale relationer, kultur.

Der var en hel del mere, det ikke giver mening at forsøge at opsummere, men det var del af en dialog mellem dr. Ho og Helga Zepp-LaRouche og publikum.

(Efter dr. Hos powerpoint-præsentation gav fr. Zepp-LaRouche et svar, der omfattede et vigtigt forslag.)

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et meget spændende perspektiv, men jeg vil faktisk foreslå, Patrick, at vi arrangerer en stor begivenhed, måske en international konference, for jeg mener, at kendskab til kinesisk kultur, men også til vestlig kultur, faktisk ikke er tilstrækkelig kendt af den anden part.

Jeg var f.eks. en gang i Kina, og jeg søgte efter lærde (akademikere), der kendte Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), som er den vigtigste lærde person og store tænker fra det 15. århundredes Europa.[\[1\]](#) Jeg fandt en enkelt professor, der var bekendt med Nicolaus Cusanus. Dette er typisk, for det, du sagde om forskellen mellem vestlige værdier og kinesiske værdier, for jeg mener, at, på grund af den britiske indflydelse i universiteterne – i hele verden, men, mener jeg, også i Kina på et tidspunkt – så, mange gange, tager folk fejl af humanisme og liberalisme. Og det er virkelig ikke sandt.

Vi taler ikke om Aristoteles-traditionen. Vi taler ikke om visse traditioner i Europa, som dernæst førte til visse former for Oplysningstiden, den franske oplysningstid, den engelske oplysningstid, der, som du rigtigt sagde, er stærkt centreret om individets rolle og liberalisme og så fremdeles.

Men det er netop den tradition, der blev afvist af det, vi anser for at være den positive, præ-sokratiske tradition; Platon; Augustin; Cusanus; Kepler; Leibniz; Schiller; og inden for videnskab, Riemann; Einstein og ligesindede tænkere. Så der har foregået en langt større kamp i den europæiske traditions civilisation,

end de fleste mennesker faktisk ved. Hele fremskridtet inden for videnskab, kultur og klassisk kultur kommer som følge af afvisningen af den liberalistiske tradition. Oligarkiet har benyttet sig af en bevidst krigsførelse i forsøg på at få folk væk fra ideen om menneskelig kreativitet.

Jeg og også nogle andre i Schiller Instituttet sammenlignede ideerne hos Konfucius og Mencius med visse ideer og filosoffer i vesten, og dér finder man langt større enhed. For eksempel har denne Nicolaus Cusanus, som jeg nævnte, ideer, der absolut stemmer overens med *Li* og ideen om *Ren* hos Confucius[2]; såsom, han har denne idé – hvis *Li* er »at gøre det rette på rette tid og rette sted [som dr. Ho tidligere havde nævnt], så har Nicolaus Cusanus denne idé om, at hvert mikrokosmiske element, hvert menneske, kun fuldt ud kan udvikles, hvis man bidrager til harmonien i det makrokosmiske element gennem at udvikle alle de andre mikrokosmiske elementer, og vice versa. Dette er præcis [ideen om] »win-win-samarbejde« blandt mennesker. Det er ideen, der lå til grund for den Westfalske Fred: denne fred er kun mulig, hvis man respekterer den andens interesse.

Og Leibniz var jo så lydhør over for kinesisk filosofi, fordi han selv var fortsættelsen af denne Nicolaus Cusanus, og Leibniz havde denne idé om, at hvert menneske er en monade (enhed); hvert menneske indeholder sit eget, skabende intellekt i universets helhed, og overensstemmelse er kun mulig, hvis der er en harmonisk udvikling af alle disse evner; og dette førte til [USA's] Uafhængighedserklæringen og 'stræben efter lykke', som ikke er »lykke« i betydningen held, men som netop er opfyldelsen, udviklingen, af alle potentialer, der er indlejret i det menneskelige væsen. Så dette er altså indlejret i mennesket.[3]

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

Nicolaus Cusanus sagde, at, den eneste grund til, at folk fra forskellige kulturer kan forstå hinanden, er, at de hver frembringer videnskabsfolk og

kunstnere, der udvikler universelle principper, som man kan videreformidle. Det er grunden til, at musikere fra forskellige nationer kan være i samme orkester; eller grunden til, at videnskabsfolk kommer til de samme konklusioner i en videnskabelig opdagelse, præcis, som man udviklede det binære system. Jeg mener, at der er langt flere skatte at finde både for Vesten ved at lære fra Kina, så vel som også, at det kinesiske folk forstår, ikke den liberale undervisning af historie og idéfilosofi, men ved virkelig at gå til de originale kilder, som de var, og som de var drivkraften bag Vestens fokus. Så dette er meget spændende, og jeg håber, vi kan arrangere noget langs disse retningslinjer. [applaus]

□(Video og engelsk udskrift af Helgas hovedtale vil snarest blive udlagt her på hjemmesiden).

Foto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

[1] Se: Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche:

[»En hyldest til Nicolaus af Cusa; En dialog mellem kulturer«.](#)

[2] Se: Temaartikel: [»Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«.](#)

[3] Se: Temaartikel: [»Gottfried Leibniz – et fantastisk, optimistisk geni«.](#)

Kongresmedlemmers Pressekonference om tværpolitisk støtte til genfremsat Glass/Steagall-lovforslag. Uddrag

Marcy Kaptur: I år markerer vi, at det er 9 år siden, vi havde den største, finansielle krise i en generation. Vi er alle gamle nok, og vores hukommelse er stærk nok, til, at vi kan huske dette. Denne økonomiske katastrofe var tæt ved at forårsage ødelæggelsen af hele landets finansielle infrastruktur og førte til det, historien nu kalder Den store Recession (økonomiske nedgangstid). I løbet af disse ni år, hvis vi ser tilbage og husker, så har Wall Street-bankerne haft succes og i realiteten tjent rigtig mange penge. I mellemtiden har mange, mange amerikanere – bogstavelig talt millioner – fortsat oplevet det, vi ville benævne med »finansielt nederlag, fiasko«. JP Morgan Chase, Bank of America, Citigroup, Wells Fargo, Goldman Sachs og Morgan Stanley har alle rapporteret om profitter under denne recession og de efterfølgende år. I løbet af disse seneste ni år har Wall Street genvundet *al* sin rigdom fra før krisen, med renter, alt imens 'Main Street' – den almindelige amerikaner – endnu ikke har set noget til en reel, økonomisk genrejning, i lokalsamfund efter lokalsamfund, fra kyst til kyst.

For blot at nævne et par tal: For 15 år siden udgjorde landets seks største bankers aktiver omkring 17 % af vores totale produktion – Bruttonationalprodukt, BNP – 17 %. I dag oppebærer disse seks topbanker aktiver for \$10,1 billion (med 12 nuller); over halvdelen af vore BNP. Dette er alt for meget magt i alt for få hænder. Så ikke alene har de haft en smuk profit, men de er også kommet til at kontrollere, regere over, vores økonomis mest betydningsfulde kontrolcentre.

Tiden er inde til, at Kongressen sikrer, at disse fiaskoer i vort banksystem aldrig vil blive gentaget. Det er grunden til, at vi er her i dag, og jeg takker mine kolleger dybt for at gå sammen med mig. For at bygge på dette momentum og tage skridt til at genindføre Glass-Steagall, for at adskille 'klog og fornuftig', kommerciel bankvirksomhed fra spekulation.

Tulsi Gabbard: Vi ser fortsat konsekvenserne af ophævelsen af Glass-Steagall på første hånd i lokalsamfund som mit eget, og i lokalsamfund i hele landet; hvor Wall Street-banker har fået lov til at udføre deres risikable investeringspraksisser med det amerikanske folks penge. De har fået lov til at fortsætte til fordel for deres regnskabsresultat og deres profit, på ryggen af det amerikanske folk. Dette er uacceptabelt; dette er ikke et partipolitisk spørgsmål, dette er et spørgsmål, som er vigtigt for det amerikanske folk, og

grunden til, at I nu ser støtte på tværs af partipolitisk tilhørsforhold for denne vigtige lovgivning.

Jeg har længe været fortalere for at genindføre Glass-Steagall-loven, og jeg ser frem til at kunne fortsætte arbejdet sammen med allierede og partnere her i Kongressen, i Det Hvide Hus og vigtigst af alt, sammen med det amerikanske folk; hvis stemme må høres.

Tim Ryan: Walter [Jones] nævnte ordet »synd«, og jeg mener, at denne ophævelse [af Glass-Steagall, 1999] var det oprindelige syndefald i vores økonomis nedadgående spiral, som førte til, at hele nabolag i min valgkreds, og i hele delstaten og landet, blev totalt tilintetgjort. Denne lov er en måde – som vi [sic] katolikker ville sige – hvorpå vi kan skrifte og få fjernet denne plet fra USA's politiske institutioner, og forhåbentlig begynde at genoprette en grad af sund fornuft i vores banksystem.

Kaptur: Siden sidste sommer har 15 delstatskongresser introduceret resolutioner, der kræver, at den nationale Kongres genindfører Glass-Steagall; og Demokrater og Republikanere har nedfældet støtte til Glass-Steagall i deres respektive politiske programmer, hvilket var en enorm præstation på vegne af jer alle, og af alle andre i hele landet, der har arbejdet på dette i meget lang tid. Vi har en lang hukommelse. Selv præsident Trump har erklæret sin støtte til en ny Glass/Steagall-lov, og vi har en forpligtelse til at arbejde sammen med ham for at skabe dette.

Walter Jones: Jeg er glad for, at hun refererede til Donald Trump. Jeg vil oplæse en sætning, og dernæst afslutte.

Den Republikanske præsidentkandidat Donald Trump krævede i onsdags en version for det 21. århundredes Glass/Steagall-lov, der kræver en adskillelse af kommerciel bankaktivitet og investeringsbankaktivitet; en ændring, som det Republikanske Parti ligeledes støttede i sit partipolitiske program i 2016. Jeg har til hensigt at være meget pro-aktiv; jeg har til hensigt, så snart Det Hvide Hus får sig organiseret lidt bedre, at henvende mig til hans rådgivere i kommercielle anliggender og minde dem om det standpunkt, som han og mit parti har indtaget med hensyn til en genindførelse af Glass/Steagall-loven.

Jeg ønsker, at du, Marcy, skal vide, at jeg er så forpligtet på dette spørgsmål som noget, jeg nogensinde har været forpligtet på. Jeg er jeres 'half-back'; og jeg vil være derude og tage ethvert skridt til, hvad så siden der skal gøres. Men, som hun sagde, og dette er min afslutningsbemærkning, »I er nøglen i dette spørgsmål«. Amerikanerne må forstå det angreb og den skade, der er forvoldt imod

dem, gennem den kendsgerning, at vi ophævede Glass-Steagall. Lad os gøre dette til en sejr for året 2017. Tak.

Hvorfor USA, Rusland, Kina, Indien og Tyskland må overvinde geopolitik. □

Af Helga Zepp-LaRouche

29. januar, 2017 – Verden er så sandelig af lave. Men én ting er helt sikkert: Den aktuelle, mangesidige krise vil ikke blive overvundet efter gamle opskrifter, og slet ikke ved hjælp af geopolitiske skaktræk, 'farvede revolutioner' à la George Soros eller den måske knap så liberale udgiver af *Der Zeit*, Josef Joffes gammeltestamentlige 'Øje for øje ...'. I stedet har vi brug for et højere fornuftsplan, som definerer alle verdens nationers fælles interesse. Præcis dette plan er netop blevet demonstreret af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov i hans seneste tale for den russiske Duma, hvor han foreslog en alliance mellem Washington, Moskva og Beijing for at finde løsninger på de globale udfordringer.

Med en modifikation af Schillers digt, »Ved det nye århundredes begyndelse« (*Der Antritt des neuen Jahrhunderts*) kunne man næsten sige: »To magtsystemer strides om eneherredømmet over verden«, nemlig det gamle, geopolitiske, krigsbefordrende system og så det nye, fremtidsorienterede paradigme for menneskehedens fælles skæbne. Repræsentanterne for den første, til undergang dømte, hidtidige, neoliberale globaliseringsorden reagerer på det opfattede tab af magt med verbale udbrud, der opfylder de kliniske betingelser for betegnelsen hysteri. Der er øjensynligt heller ikke megen ære blandt tyve i denne lejr, f.eks. de forskellige fraktioner. Det bedste eksempel: Theresa Mays besøg i Washington, som havde til formål at »indhegne« den nye, amerikanske administration i Det britiske Imperiums »fold«. I modsætning hertil er den nye orden orienteret mod ganske andre principper, en orden, som baserer sig på win-win-samarbejdet omkring Kinas Nye Silkevej, og som hastigt ekspanderer.

Den vigtigste intervention i denne henseende kom fra Sergei Lavrov: »Vi mener, at opbygningen af relationerne mellem Rusland, USA og Kina hverken er ekskluderende eller involverer projekter, som vækker bekymring for andre stater; disse relationer er åbne og fair. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske strukturer på mange måder komplementerer hinanden i materiel og

økonomisk henseende.« Disse tre nationer kunne ligeledes med hensyn til internationale sikkerhedsspørgsmål spille en vigtig rolle. Rusland og Kina har allerede haft et godt samarbejde inden for dette område og forventer, at Donald Trump, der allerede har udtalt, at USA ikke længere vil blande sig i andre landes interne anliggender, ligeledes vil samarbejde.

Talskvinde for det Kinesiske Udenrigsministerium, Hua Chunying, støttede omgående det russiske forslag om et trilateralt samarbejde mellem disse tre nationer, som alle har global indflydelse og er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. De har et stort ansvar for stabilitet og udvikling, sagde hun.

Hvis Donald Trump skulle vælge et tæt samarbejde med Rusland, Kina og Indien, ville dette virkelig være enden på geopolitik. Frygten for noget sådant drev øjensynligt den britiske premierminister Theresa May til, som det første, udenlandske statsoverhoved, at opsøge Trump og dér uden pauser rave løs om den vidunderlige relation mellem Reagan og Thatcher, som har »eksistensen af den moderne verden« at takke for. Denne angloamerikanske særlige relation måtte nu atter overtage lederskabet for den nye tidsalder, iflg. May. *London Times* påpegede, at May på ingen måde undervurderede Trump, men derimod ville »tappe ind« i den stemning, der havde ført til Brexit, som vigtige, ideologiske broer til Trumps Hvide Hus. *Financial Times* fantaserede over en anden hensigt med Mays mission, nemlig at udnytte denne særlige relation til at splitte Rusland og Kina gennem alle mulige koncessioner og manipulationer. *New York Times* havde overskriften: »Britisk tilpasning til Trump sætter europæisk orden på spil«, med en hentydning til Trumps negative holdning til EU.

Den totale virkelighedsfornægtelse hos tilhængerne i den geopolitiske fraktion fremavler sære blomster. Således skriver Joffe som argument imod Trumps protektionistiske forholdsregler, at globaliseringen havde »skabt en eventyrlig rigdom, som oppebar den storslåede socialstat og afbødede stødene for taberne. Protektionisme er til gavn for favoriserede industrier, men lader landet forarme – de svage først«.

Det er den klassiske, neoliberale »narrativ«; at det er fantastisk, at kasinoøkonomiens profitmagere er blevet eventyrligt rige og dernæst spiser taberne af med almisser, og herved fremstiller sig selv som ædle. Det er netop som en modstand imod dette snæversyn, at Brexit, valget af Trump og den italienske folkeafstemnings Nej til forfatningsændring var rettet. Joffes konklusion, nemlig, at Europa måtte overtage USA's rolle, »for at redde den liberale verdensorden«, er lige så latterlig som avisen *Die Welts* spørgsmål: »Bliver kansler Merkel en modspiller til den amerikanske præsident Trump og leder af det frie Vesten?« Norbert Röttgen – fra partiet CDU – føler øjensynligt

tilsvarende ambitioner for sig selv og overgår sig selv den ene gang efter den anden. Han vil gå i opposition til Trump med »nye selskabs-alliancer« og sætter i denne henseende øjensynligt sine forhåbninger til folk som McCain.

Der findes kun én sikker måde, hvorpå den her skitserede uorden kan overvindes: Et højere fornuftsplan for alle verdens nationers fælles interesser må etableres, og på hvilket plan de formentlige modsætninger forsvinder. Grundlaget for overvindelse af denne krise udgøres af de Fire, grundlæggende, økonomiske Love, som Lyndon LaRouche har defineret:

* Som den første, bydende nødvendige forholdsregel må det transatlantiske finanssystems truende sammenbrud, der vil blive langt værre end det i 2008, forhindres gennem genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Under anførsel af LaRouche Politiske Aktionskomite er mange organisationer i USA i øjeblikket mobiliseret for at forøge presset på Trump for at holde sine valgløfter og senest i sin Tale om Nationens Tilstand (den 28. februar) indføre Glass/Steagall-loven i dens oprindelige form fra 1933.

* For det andet, så må der skabes en Nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, og hvis absolut eneste formål må være, strengt efter principperne for fysisk økonomi at finansiere investeringer i infrastruktur, industri og grundforskning, som øger arbejdskraftens og den industrielle kapacitets produktivitet, og således frembringer fuld, produktiv beskæftigelse.

* For det tredje må et internationalt kreditsystem efter de samme principper muliggøre et langfristet, internationalt samarbejde omkring genopbygningen af verdensøkonomien.

* For det fjerde må det fremtidsorienterede, højere plan etableres, som er nødvendigt for at skabe en virkelig fredorden, gennem et internationalt samarbejde omkring et forceret program for at virkeliggøre kernefusionsteknologien, der vil give menneskeheden sikkerhed for forsyningen af energi og råstoffer, samt omkring udforskningen af rummet.

Hvis Trump tager imod Lavrovs tilbud, og der kommer et konstruktivt samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, vil et sådant win-win-samarbejde også være inden for rækkevidde for alle andre nationer. De første kontakter mellem Trump og den indiske premierminister Modi har allerede ført til positive hensigtserklæringer.

Under disse omstændigheder må Tyskland tilslutte sig denne nye, strategiske alliance. Der er i vores egeninteresse at samarbejde med USA, Rusland, Kina, Indien og mange andre stater omkring den økonomiske opbygning af Mellemøsten og

det øvrige Sydvestasien, såvel som også at gå i gang med den længe udsatte opgave med at industrialisere Afrika. Kun på denne måde vil flygtningekrisen blive løst på en human måde og til dels gøre godt for det faktum, at vi så længe har set passivt til, hhv. tilladt, at Bush', Obamas, Blairs og Camerons angrebskrige i Sydvestasien fandt sted; at de europæiske regeringer indirekte eller delvist støttede disse krige.

Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier har ret i sin iagttagelse, at, med valget af Trump, er det 20. århundredes gamle orden endegyldigt forbi. Og det er en meget god ting. Det påhviler os alle at bidrage til, at den nye orden vil retfærdiggøre menneskets sande identitet som kreativ skabning, hvor vi koncentrerer os om de store opgaver, som vi alene, blandt alle eksisterende, levende væsner, kan løse. Til dette hører sådanne spørgsmål som selve livets karakteristika, den menneskelige kreativitetens rolle i universet og udviklingsprincippet i universet, som, ifølge vores nuværende erkendelsesniveau, består af henved to billioner galakser. Og ikke mindst, spørgsmålet om realiseringen af en skøn karakter ved hjælp af den æstetiske opdragelse.

Økonomisk værdi er det, der skabes for fremtiden, og ikke den værdi, det har i dag.

Fra LPAC-webcast, 27. jan. 2017

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over \$1 milliard i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt

dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for \$1 milliard via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for \$1 milliard i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for \$1 milliard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Ved Jason Ross.

Uddrag af International LPAC-webcast 27. jan., 2017. (Videoen kan ses her, fra 20min. <https://www.youtube.com/watch?v=X4DwRYjHIa0>)

Matthew Ogden: ... Hvordan skal vi overvinde dette imperiesystem? Hvordan skal vi besejre dette britiske imperiesystem én gang for alle og indlede denne nye æra for samarbejde mellem suveræne nationalstater for økonomisk udvikling? Det er i virkeligheden det, Den amerikanske Revolution drejede sig om. Glem, hvad Theresa May sagde ved det Republikanske møde (under hendes besøg i Washington) om Magna Carta og Uafhængighedserklæringen i Philadelphia. Den virkelig historie om Den amerikanske Revolution, er Alexander Hamilton. Uden Alexander Hamilton og hans principper kan ingen af disse projekter lykkes. Jeg giver nu ordet til Jason Ross, som vil fremlægge nogle ting om dette spørgsmål.

Jason Ross: Sammenhængen er den, at, da Trump aflagde sin ed den 20. ds., havde en Demokrat fra Connecticut, Rosa DeLauro, allerede en uge før fremstillet et lovforslag – jeg vil blot forklare, at der er flere forslag på bordet lige nu, med hensyn til, hvordan man skal finansiere en opbygning af infrastruktur, af vareproduktion; en genoplivning af den amerikanske økonomi. Der er mange projekter, som det er umagen værd at forfølge; det store spørgsmål er, hvordan skal man betale for det? En milliard dollar er mange penge; hvor skal de komme fra? Vil det komme fra Finansministeriet, der direkte påtager sig ny gæld til dette beløb ved at sælge statsobligationer? Hvor meget vil de skulle betale i renter på dem? Er det noget, der er bæredygtigt? For at sige det ligeud, så – som det forklares på LaRouchePAC-siden: 'Spørgsmål, der ofte stilles om Glass-Steagall og Økonomi' (se: <https://larouchepac.com/econ-faqs>) – hvis man begynder at udstede så meget via Finansministeriet, vil renterne stige op over, hvad de i dag er; og det vil ikke rigtig være muligt at finansiere projekter til så høje renter.

Der er også et par andre forslag, men Rosa DeLauro, sammen med 73 medsponsorer,

fremstillede den 13. jan. et lovforslag. Det er HR547 og drejer sig om en national infrastruktur-udviklingsbank. Hendes håb er, at, gennem \$50 mia. i statsobligationer, og \$600 mia. fra pensionsfonde og andre former for investorer, vil hun kunne skaffe kapital til en bank, der så kunne udstede lån til infrastruktur og lignende formål.

Tirsdag kom et andet forslag. Senator Schumer – Demokrat fra New York – sammen med nogle andre, Demokratiske senatorer, fremstillede et forslag om \$1 bia.; det er et forslag om at skabe 15 millioner jobs. Han sagde, at han ønskede at bruge: \$75 mia. på skoler; \$200 mia. på veje; \$100 mia. på vandrensningsanlæg og vandforsyningsanlæg; \$20 mia. til offentlig transport – tog og bus; \$70 mia. til havne og lufthavne; \$100 mia. til elektricitet; \$10 mia. til VA-hospitaler (Veteran Affairs; statslige hospitaler og sundhedsklinikker til folk, der har tjent i hæren); \$20 mia. til bredbånd; og de resterende \$200 mia. som en hovedfond til afgørende projekter som måske Gateway Projektet – en bro over Hudsonfloden mellem New Jersey og New York.

Hvordan foreslog han at betale for dette? De sagde, at de satsede på total statslig finansiering. Det vil sige, ikke partnerskaber mellem det offentlige og den private sektor, men gennem budgetbevillinger. Hvor skal de penge komme fra? Én idé – ikke, at de rent faktisk sagde, hvordan de ville skaffe dem – de sagde, ved at fjerne smuthuller, måske, for at skaffe flere skatteindtægter; det er rigtig mange penge, der skal skaffes dér. Én idé, der er blevet promoveret, er ideen om at sænke selskabsskatten for at hjemtage det meget store beløb i profitter, som amerikanske selskaber har skabt udenlands; som selskaberne har undgået at indføre i USA for at undgå at betale selskabsskatten på profitterne. Så én idé er altså at sænke denne selskabsskat og tilbyde et særligt incitament for selskaber til at bringe deres profitter hjem til USA, og så bruge det til finansiering.

Disse programmer vil ikke virke; og der er en betydningsfuld fejl ved dem, som Hamiltons økonomiske fremgangsmåder løser. For at gå tilbage til det, Hamilton gjorde som finansminister, to aspekter: Det ene, han indfriede statsgælden. Han udviklede en måde til at sikre, at statsgæld blev finansieret; og ved at gøre det dengang, forvandlede han det faktisk til ligeså meget cirkulerende kapital. At skyldnerbeviser fra regeringen, som blev handlet under deres pålydende værdi, fordi folk var usikre på, om de nogensinde blev indfriet, ved at udvikle skatter for at sikre, at disse rentebetalinger kunne finde sted, alle disse skyldnerbeviser, hele denne statsgæld blev i realiteten til valuta; og de kunne så bruges i økonomien til lån og den slags ting. Hamilton etablerede også en statsbank, der fik sin kapital via denne statsgæld, og dernæst skabte en gangbar valuta; han skabte statslige, amerikanske banksedler, der gjorde det muligt for

lånene at gå ud og forbedre nationens produktivitet. Det endte med at blive brugt i hans bank og i den Anden Nationalbank til at finansiere infrastrukturprojekter, udvide varefremstilling, yde lån til foretagender og foretage anlægsinvesteringer, og den slags ting.

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over \$1 milliard i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for \$1 milliard via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for \$1 milliard i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for \$1 milliard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Disse projekter – f.eks., et nationalt højhastigheds-jernbanenet – det er den type projekter, der vil tage år at virkeliggøre og få i fuld drift; de vil ikke give en omgående indtægt. De vil ikke omgående skabe midler; nogle vil dog, via brugerbetaling. Hvordan finansierer man dem så? Det vigtige aspekt i dette er, at via denne nye skat, der vil blive foreslået, i betragtning af, at skatten ikke ville være direkte relateret til midler, der kommer ind fra projekterne; det er en måde, hvor man finansierer eller betaler for projekter, baseret på økonomiens generelle vækst. For at bruge eksemplet med Tennessee Valley Authority (Elektrificeringen af Tennessee-dalen, et FDR-projekt), så solgte dette projekt obligationer, og de blev tilbagebetalt; projektet opfyldte sine betalinger. Men selv indirekte, blot via de forøgede skatteindtægter, der kom ind fra denne region af landet, der fik gavn af TVA; *indirekte blev omkostningerne til TVA tilbagebetalt via nationens forøgede produktivitet.*

Så når vi taler om den form for projekter, der vil transformere økonomien som

helhed, så kommer tilbagebetalingen på en indirekte måde. Det kan blive på en indirekte måde.

Lad os tænke over, hvad nogle af disse projekter kunne være. Når man overvejer den måde, hvorpå den menneskelige art har udviklet sig i tidens løb, så er det ikke glidende; der er sket i spring. Antallet af mennesker, der har levet på planeten, har ændret sig dramatisk på grund af meget specifikke forandringer i de teknologier, der var til rådighed for os. Udviklingen af landbrug; nye opdagelser inden for sundhed og industri; Renæssancen; skabelsen af selve videnskaben. Dette er ting, der er drivkraften bag menneskeslægtens fremgang.

Som et aspekt heraf transformerer vi fundamentalt vores forhold til den fysiske verden. Et eksempel er ved vores anvendelse af energi. Dette er en grafisk fremstilling, som I måske har set flere gange. Den viser, hvor meget energi, USA brugte i vort lands historie. Man kan se to ting: Det er, at, frem til mordet på Kennedy, steg den energi, der brugtes pr. person, fra under 4 kilowatt per person ved nationens begyndelse og op til 12 eller så på højdepunktet. Så altså større forbrug af energi; større intensitet i energien. Det andet aspekt er, at energitypen har ændret sig; træ blev erstattet af kul, som ikke alene kunne gøre alt det, træ kunne – som at blive varm og, ved at blive forvandlet til koks, blive brugt i metallurgi på samme måde, som trækul kunne bruges. Men derudover havde kul den enorme fordel, at der dels var enorme mængder af det, og dels, at man ikke behøvede at fjerne træer, der kunne bruges til andre formål, som at bygge møbler og huse. Olie og naturgas; olie gjorde forbrændingsmotorer mulige – en ny type energi.

Fission (sprængning af atomkernen) – kernekraft – blev aldrig virkelig udnyttet i sit fulde potentiale. Men atomkernens energi gør det muligt for os fuldstændigt at transformere det, vi gør; og at rejse ud til stjernerne med raketter med kernekraft. Teknologier, vi bare ikke har udviklet; vi bare ikke har implementeret. Opdagelsen af kontrolleret kernefusion – dette er ting, vi må arbejde på.

Så ét aspekt er, at vi har ændret vore energikilder. Vi har også ændret vores forhold til den fysiske verden.

Dette er en grafisk fremstilling af de seneste 50-60 års produktion af sjældne grundelementer. Dette er meget specielle elementer i det periodiske system; som deres navne antyder, så er de ret sjældne. Deres anvendelse i økonomien har først fundet sted relativt sent. De anvendes i elektroniske komponenter, i magneter, fosfor til skærme – computerskærme, telefonskærme; i metallurgi til meget enestående anvendelser. Dette udgør noget, hvor vi simpelt hen har

transformeret vores forhold til naturen; til dette spektrum af materialer, som vi anvender i naturen.

Det største skridt fremad, som vi må opnå, er at kunne beherske fusion. Dette billede viser det indvendige af en tokamak, en slags kerneforsøgsmaskine; og det er én af de potentielle måder, gennem hvilke vi vil blive i stand til at udvikle den enorme energi ved at sætte små atomer sammen for at få langt mere energi end selv gennem vore nuværende kernekraftværker, og som tilbyder en langt bedre måde at gå frem ved rejser ud i rummet, for fremdrift af raketter, for evnen til virkelig at komme omkring i det indre Solsystem.

Denne form for spring i det, vi er i stand til, det er rygraden i det, økonomi vil sige som en menneskelig videnskab. Tænker vi på nogle af de måder at implementere dette i USA, så er nogle af projekterne forholdsvis enkle. Nogle vil måske sige, at det, at krydse Beringstrædet, ikke er det mest simple projekt; men det er forholdsvis lige ud ad landevejen. Dette er et ingeniørprojekt, som vi ved, hvordan man bygger; det kunne fremvise et par unikke udfordringer i betragtning af dets længde og det ikke særligt fremkommelige klima i området. Men det er den form for projekt, der fortjener investering; at forbinde verden på denne måde.

Et nationalt højhastigheds-jernbanenet. Hvis vi bygger det i faser, 20.000, 40.000 mil højhastigheds-jernbanenet, vil vi transformere den måde, hvorpå vi bevæger os rundt i landet; vi vil transformere produktiviteten og værdien af hele regioner i nationen, og produktiviteten og den potentielle værdi af nationen som helhed, som Kina har set det ved at bygge sit højhastighedsnet, omkring halvdelen af rejserne er skabte rejser; det er folk, der rejser steder hen, hvor de ellers ikke ville have rejst til, hvis dette højhastighedsnet ikke var blevet bygget. Møde andre mennesker; faktisk komme rundt i deres land. Det samme, som vi kan få her. Transportere varer mere effektivt; transportere folk mere effektivt; og simpelt hen have forbindelser, der ikke eksisterer [i øjeblikket].

En fremgangsmåde til at styre ferskvandsforsyningen på kontinentet; at løse problemet med tørken, der har udfordret og skabt en hel del vanskeligheder i den sydlige og sydvestlige del af USA; det vestlige USA. Evnen til at kunne bruge afsaltet vand direkte fra havet, om nødvendigt; at skaffe vand fra Stillehavet og gøre det tilgængeligt. At transportere vand langs kontinentet som et langsigtet projekt; at fortsætte undersøgelserne af at transformere vand i atmosfæren; af at fremkalde regn; af at ændre vejrmønstret. Dette er den form for projekter i stor skala, og som ikke blot fornyer vejbelægningen og fjerner huller i vejene. Dette er den form for projekter, der betyder, at vi virkelig

vil udvikle et helt nyt potentiale som en økonomi.

Med hensyn til, hvad det vil sige at finansiere disse ting, så ligger det vigtige i at forstå, hvad værdi er; og jeg mener, at dette virkelig er det centrale hovedproblem i økonomier. Lyndon LaRouche har i sine økonomiske lærebøger og sine skrifter i årtiernes løb fastslået, at en reel definition af økonomisk værdi, af skabelsen af rigdom, kommer i de aktiviteter, der fremmer forøgelsen af den menneskelige arts potentielle befolkningstæthed [relativ til arealet]. En fysisk målestok for værdi; ikke, hvad markedet mener, noget er værd, men en reel måleenhed, der ligger uden for det, folk synes at interessere sig for lige nu. Dette gør det til en ægte videnskab.

Det betydningsfulde aspekt heri er, at værdien af alting i en økonomi ligger i relation til, hvordan det virker med hensyn til at virkeliggøre en sådan fremtid. Og jeg mener, at, via den fremgangsmåde for at skaffe kapital, der gøres mulig gennem en nationalbank af den type, som vi foreslår, til dels via den indirekte art af dens finansiering, via en skatteindtægt, der ikke specifikt kommer fra projekter, som banken finansierer; men som mere generelt gør denne finansiering mulig. Og også, at drage økonomisk fordel af, drage nytte af den generelle forøgelse af nationens produktivitet. Det giver god mening at tale om investeringer, der betaler sig selv. Nogle af dem betaler sig direkte – et forretningsforetagende ekspanderer og giver større profitter. Men, når det drejer sig om den økonomiske platform, infrastrukturen, som landet som helhed er afhængig af, disse fordele – fordelene ved videnskab, ved rumprogrammet, ved at tage til Månen. Det skabte utrolige profitter for nationen, at vi tog til Månen; en utrolig udvikling for nationen ved at åbne op for nye typer af varefremstilling og nye teknologier. Men det var ikke NASA, der skabte pengene; hele økonomien havde fordel af det, og ikke kun rent monetært.

Hvis vi kommer væk fra partnerskaber mellem det offentlige og privatsektoren, hvis vi kommer væk fra ideen om, at vi skal lave en form for handel for at hjemtage profitter fra udlandet – som til dels kan være en god idé; men den virkelige idé bag kredit, i modsætning til penge, er forskellen mellem at tænke på værdi som noget, der ligger i, hvad det skaber for fremtiden, versus det, som markedet mener, noget er værd i dag.

Mathew Ogden: Dette er en gennemgang af den fremgangsmåde, der bygger på principper, og som hr. LaRouche i årevis har diskuteret som præcis den måde, hvorpå man kan vende USA tilbage til dette Hamilton-system. Det er ikke noget, der på nogen måde er uklart eller uforståeligt. Hvis man ser på USA's historie, så har det, hver gang, vi har haft fremgang som nation, skyldtes, at vi anvendte denne Hamilton-fremgangsmåde. Det er en enestående fremgangsmåde; det er det,

der hedder Det amerikanske, økonomiske System. Det er gentagne gange blevet anvendt, med held. Abraham Lincoln havde en dyb forståelse for dette; det samme havde Franklin Roosevelt. Franklin Roosevelt forstod, at, uden at reorganisere et banksystem, der var løbet fuldstændig løbsk, ville man ikke være i stand til at bruge den nationale regerings beføjelser til at skabe denne form for produktive investeringer; det ville alt sammen være forsvundet i spekulation. Det var det grundlæggende princip for, at Glass-Steagall var det første skridt, som Franklin Roosevelt tog. Roosevelt indså, at – meget lig nutidens situation – det var en situation, hvor monetær regulering alene ikke ville vække den amerikanske økonomi til live igen. Man havde dengang en generation, som man i bogstavelig forstand kaldte »den tabte generation«; de havde ingen erhvervsmæssige færdigheder; de var demoraliseret. Mange af dem havde været vidne til Første Verdenskrigs rædsler; pessimismen hærgede. Franklin Roosevelt indså, at den mest nødvendige mobilisering var en mobilisering i fredstid for at opgradere det faglærte niveau og evnerne hos en befolkning, for at kunne vende en demoraliseret, nedtrykt befolkning til en befolkning, hvor arbejdskraftens produktive evne var tilstrækkelig til at genopbygge USA.

[\(Se: Udkast \(dansk\) til Lov om Genetablering af USA's Oprindelige Nationalbank\).](#)

Titelbillede: Alexander Hamilton, USA's første finansminister (1789-96), skabte USA's Første Nationalbank. I baggrunden Indledningen til Fortalen til USA's Forfatning.

[»Amerika først« – eller et fælles hjem for menneskehedens fremtid?](#) [Af Helga Zepp-LaRouche](#)

Alternativet til globalisering à la amerikansk, dvs. et system, der er til fordel for det internationale finansoligarki på bekostning af Det almene Vel, er ikke et tilbagefald til en ren nationalstatspolitik. Menneskehedens universalhistorie har for længst nået et punkt, hvor kun et helt nyt paradigme kan være vejen til det næste trin i evolutionen. Dette Nye Paradigme må prioritere menneskehedens fælles interesser og udgå fra ideen om Én Menneskehed med en fælles fremtid, som imidlertid aldrig må stå i modsætning til interesserne hos menneskeheden som helhed. Dette Nye Paradigme må adskille sig

lige så tydeligt fra globaliseringens aksiom, som den moderne tid adskilte sig fra middelalderen.

GDE Error: Requested URL is invalid

»Indvielse af et Nyt Paradigme: En dialog mellem civilisationer« Helga Zepp-LaRouches hovedtale på Schiller Instituttets konference i New York City, 14. januar, 2017

... med win-win-samarbejdet omkring den Nye Silkevej, så har man muligheden for at få en dialog mellem kulturer på højeste niveau. Dette er præcis, hvad Schiller Instituttet promoverer med konferencer som denne. Den grundlæggende idé er, at, hvis alle mennesker blot kendte de skønneste udtryk for den anden kulturs højkulturelle epoker, ville de elske denne anden kultur, fordi de ville føle sig så beriget og erkende, at det er en skønhed, at vi har så mange kulturer. Det ville være ekstremt kedeligt med kun én kultur; og især er den vestlige, liberale kultur ikke ligefrem attraktiv. Hvis man derfor ser på Konfucius-traditionen i Kina, på Mencius, på literati-maleri; eller man ser på de vediske skrifter, eller Gupta-periodens sanskrit-dramatradition i Indien. Den indiske renæssance med Tagore, Sri Aurobindo; eller man ser på den Italienske Renæssance, man ser på den Tyske Klassik inden for musik og litteratur – især med musik fra Bach til Beethoven og til Brahms. Dette er bidrag til universalhistorien, som, når alle nationer først kender de bedste udtryk for den anden kultur, jeg er helt sikker på, vil få alle konflikter til absolut at forsvinde; og vi vil få en rig, universel kultur, der består af mange, nationale udtryk og traditioner. Men som stadig er forenet af universelle principper for kunst og videnskab.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-LaRouche løfter tilhørere til sublime højder, på Schiller Institut/EIR-seminar i Stockholm.

Uddrag på dansk af Helgas tale

12. jan., 2017 – Sublimt er det eneste, passende ord til at beskrive Helga Zepp-LaRouches intense og smukke præsentation og den atmosfære, hun skabte hos tilhørerne, med 60 deltagere (lokalet var helt fyldt) på Schiller Instituttets/EIR's seminar, der blev afholdt i Stockholm den 11. januar, med titlen, »Donald Trump og det Nye Internationale Paradigme«. Helga Zepp-LaRouches optræden var ikke annonceret på forhånd, og hun skabte en stor succes for hele anledningen med arrangementet. Hendes tale bevægede tilhørerne til at adressere den grundlæggende, epistemologiske – erkendelsesteoretiske – dybere mening med Den Nye Silkevej, og meningen med menneskehedens udvikling i universet. Denne dybere mening rørte endda de tilstedeværende diplomater. En ambassadør fra et betydningsfuldt, asiatisk land indledte under diskussionsperioden en diskussion om netop nødvendigheden af at adressere disse bredere kulturelle og menneskelige implikationer.

Alt i alt var sytten diplomater til stede, heriblandt syv ambassadører! (Dette har intet fortilfælde i LaRouche-bevægelsens historie i Sverige.) Fire europæiske lande var repræsenteret, ni lande fra Asien og fire lande fra Afrika. En kinesisk reporter kom til sit andet seminar, talte med Helga og tog billeder. Blandt de øvrige deltagere var kontakter fra forskellige svenske sammenslutninger, der arbejder for venskab med Rusland, Ukraine, Syrien, Yemen, Somalia, området omkring Det baltiske Hav (Østersøen) og en anden gruppe, der arbejder for at forlade EU, så vel som også tre kontakter fra erhvervslivet og mangeårige aktivister i den svenske LaRouche-bevægelse.

Formanden for Schiller Instituttet i Sverige, Hussein Askary, præsiderede seminaret og bød deltagerne velkommen. Dernæst holdt Helga Zepp-LaRouche hovedtalen, der havde en håbefuldst vision for verden. Hun gav en vurdering af de aftrædende neokonservatives og etablerede mediers igangværende kamp for at afvise berettigelsen af valget af Donald Trump. Hun påpegede den brede reaktion på den af de neoliberale anstiftede katastrofe, som værende det reelle grundlag for valget af Trump, så vel som også andre lignende reaktioner i hele verden, og sagde, at det er dér, man skal lede efter grunden til, at Trump blev valgt, og

ikke i nogen computerhacking. Eftersom tilhørerne for det meste bestod af nye folk, fremlagde hun Schiller Instituttets historie, der samtidig er historien om politikken med Den Nye Silkevej. Hun beskrev processen med, at økonomien udvikler sig fra en platform til en anden og påpegede den kinesiske politik for at satse på den næste, økonomiske platform gennem en Månebaseret industriel udvikling, for menneskehedens videre udvikling som en art, der ikke er bundet til planeten Jord. Kinesernes motivering for deres globale politik kom frem under diskussionsperioden, i sammenhæng med Afrika. Helga understregede her, på basis af sin baggrund med mangeårige studier af Kinas historie og konfuciansk tankegang, at hendes konklusion er, at Kina virkelig forfølger en »win-win«-politik baseret på det konfucianske begreb om at tilstræbe visdom og harmoni. Hun understregede nødvendigheden af en klassisk renæssance for, at det Nye Paradigme kan blive en succes, og at dette ikke er et punkt, vi kan overlade til Donald Trump.

Efter Zepp-LaRouches hovedtale gav Hussein Askary en kort gennemgang af perspektivet for Sydvestasien og Afrika. Dernæst holdt man en pause, hvor man nød kaffe og wienerbrød, der var doneret af en kontakt. Mange af deltagerne brugte lejligheden til at få taget deres foto sammen med Helga, og til at samtale med hende. To ambassadører, én fra Sydøstasien og én fra Sydvestasien, opsøgte Helga for at give udtryk for deres dybeste påskønnelse af hendes præsentation og skønheden i hendes tankegang.

Denne begivenhed var et sandt gennembrud for vores organisering i Sverige, med en kvalitet og intensitet, der vil bevæge vores politiske arbejde i dette land ind i nye dimensioner.

Uddrag af Helga Zepp LaRouches tale ved Schiller Institut/EIR-seminar i Stockholm, 11. januar, 2017

Lad mig begynde med valget af Trump. Jeg har aldrig, i hele mit politiske liv, der er temmelig langt, flere årtier – jeg har aldrig i hele mit politiske liv set et sådant hysteri på vegne af de neokonservative, på vegne af etablerementets politikere, på vegne af de liberale medier, som med hensyn til Trump. Det skal indrømmes, at Trump ikke opfylder Baron von Knigges regler for god opførsel – han var en tysker, der i det 18. århundrede udviklede reglerne for god, diplomatisk opførsel. Men årsagen til [fremkomsten af] Trump er, at han simpelt hen lovede en afslutning af det politiske paradigme, der lå til grund for otte år med George W. Bush og otte år med Barack Obama, og som var en direkte fortsættelse af Bush-Cheney-politikken.

Og det var en god ting, for det var helt tydeligt, hvis Hillary Clinton havde vundet valget i USA, at alle de politikker, hun forfulgte, inklusive en flyveforbudszone over Syrien og en ekstremt krigerisk politik over for Rusland og Kina, ville have betydet, at vi ville have været på en direkte kurs til Tredje Verdenskrig. Hvis I har nogen tvivl om dette spørgsmål, vil jeg med glæde besvare jeres spørgsmål under spørgsmål & svar perioden.

Så den kendsgerning, at Hillary ikke vandt valget, var ekstremt vigtigt for bevarelse af verdensfreden. Jeg mener, at, af alle de løfter, Trump hidtil har afgivet, så er den kendsgerning, at han sagde – og gennem udnævnelsen af disse forskellige medlemmer af kabinettet, hvis de alle sammen kommer igennem nomineringsprocessen i Senatet – at han vil normalisere relationerne mellem USA og Rusland, efter min mening *det vigtigste skridt*. For, hvis relationen mellem USA og Rusland er ordentlig og baseret på tillid og samarbejde, så mener jeg, der er et grundlag for at løse alle andre problemer i verden. Hvis denne relation er som modstandere, så er verdensfreden i ekstrem fare.

Så efter min mening er der grund til at tro på, at dette vil ske. Den russiske reaktion har været meget moderat, men optimistisk omkring, at dette kan ske. Ser man på udnævnelserne, så er der flere kabinet-medlemmer og andre personer på andre høje poster, der også går ind for at forbedre relationen med Rusland, såsom Tillerson, der angiveligt skal være udenrigsminister; general Flynn, der er en konservativ militærmand, men også går ind for normalisering med Rusland, og mange andre, så jeg mener, det er et godt tegn.

Hvis man ser på reaktionen fra den neokonservatives/neoliberales side på begge sider af Atlanten, på dette valg af Trump, så kan det kun beskrives som *fuldstændig* hysterisk. *Washington Post* har en artikel i dag, »Hvordan man fjerner Trump fra embedet«, og kalder ham en løgner, og enhver nedsættende ting, man kan forestille sig, fuldstændig utroligt; reaktionen i Tyskland var – [forsvarsminister Ursula] von der Leyen sagde morgenen efter valget, at hun var »dybt chokeret«, dette var »forfærdeligt«, dette var en katastrofe, og sådan bliver det ved. Så de er endnu ikke kommet sig.

Og så er der naturligvis rapporterne fra de forskellige amerikanske efterretningstjenester, Clapper, Brennan, Comey fra FBI, og de offentliggjorde alle sammen den kendsgerning, at det var russisk hacking af e-mails fra DNC og Podesta, der skulle have stjålet valget, fordi de angiveligt skulle have ændret amerikanernes mening til at stemme på Trump.

Jeg mener, at dette er latterligt. Ikke alene har mange cyber-eksperter i Europa, og også i USA, allerede sagt, at alle tegnene tyder på, at der ikke var

nogen hacking, men at et insider-læk, der røbede denne information, er mere sandsynligt, og der findes absolut *ingen* beviser på, at det skulle være russisk hacking. Det, der selvfølgelig bliver mørklagt med denne historie, er, hvad handlede »hackingen« om? Det var »hacking« af e-mails, der beviste, at Hillary Clinton manipulerede valget imod Bernie Sanders! Det taler man ikke længere om; men hvis der var nogen tænkning, ville jeg sige, hør her – og der er mange mennesker, der indser, f.eks. en meget betydningsfuld fransk efterretningsmand, Eric Danécé, der er en tænketank-person på højeste niveau i Frankrig, og som sagde: Det er helt klart, hvorfor de udgav denne historie, for de neokonservative måtte forvente den store udrensning, og mange af dem ville miste deres position, og det er grunden til, at de alle blev enige om denne historie og ændrede narrativen.

Den virkelige narrativ er, at det var det neoliberale globaliseringssystems uretfærdighed, der simpelt hen krænkede flertallet af befolkningens interesser, især i »rustbæltet«. I valgkampen var Hillary Clinton så arrogant, at hun ikke engang tog til Ohio eller nogle af de andre stater, der tidligere var industrialiserede. Man må indse, at dér – at USA, i modsætning til, hvad man for det meste rapporterer i de vestlige medier i Europa, befinder sig i en tilstand af økonomisk kollaps. De har for første gang [nogensinde] en faldende forventet levealder; der er én indikator, der viser, om det går et samfund godt eller skidt, og det er, at den forventede levealder stiger eller falder. I USA falder den for både mænd og kvinder. I den 16 år lange periode med Bush-Cheney og Obama, som man kan tage som en samlet pakke, er selvmordsraten firdoblet i alle aldersgrupper; årsagerne er alkoholisme, narkoafhængighed, håbløshed, depression pga. arbejdsløshed. Der er omkring 94 mio. amerikanere i den arbejdsdygtige alder, der ikke engang er talt med i statistikken, fordi de har opgivet ethvert håb om nogensinde igen at finde et job. Hvis man for nylig har rejst i USA, så er USA virkelig i en forfærdelig forfatning; infrastrukturen er i en forfærdelig tilstand, og folk er simpelt hen ikke glade.

Så valget, og narrativen var derfor årsagen til, at Hillary blev stemt ude, fordi hun blev opfattet som den direkte fortsættelse af disse 16 år, og forsøget på at ændre denne narrativ ved at sige, at det var »russisk hacking«, er temmelig åbenlys.

Men nu er der 10 eller 9 dage tilbage, til den nye præsident indsættes. Og det er ikke en periode for afslapning, for igen, Obamas gamle team forsøger på en måde, der ikke har fortilfælde, at skabe omstændigheder for den tiltrædende præsident Trump for at tvinge ham til at fortsætte Obamas kurs. For kun et par dage siden begyndte de f.eks. en deployering af amerikanske tropper og NATO-tropper, der skal deployeres ved den russiske grænse i De baltiske Lande, i

Polen og Rumænien, via den tyske by Bremerhaven, hvor 6.000 tropper landede med tungt militærudstyr; f.eks. amerikanske Abrams tanks, Paladin artilleri, Bradley kampvogne, 2.800 stk. militært isenkram, 50 Black Hawk helikoptere, som involverer 1.800 stk. personel; 400 tropper, der skal tilknyttes de 24 Apache-helikoptere.

Denne deployering skal selvfølgelig være en provokation mod Rusland, og det er meningen, at det skal gøre det meget vanskeligt for Trump at begynde at forbedre relationerne.

Et andet område, hvor man kan se dette forsøg på at tvinge Trump, er med spørgsmålet om THAAD-missilerne i Korea, hvor Nordkorea nu har hævdet, at de kan lancere deres ICBM'er overalt, til enhver tid; og iflg. kinesiske eksperter er USA alene ansvarlig for, at Nordkorea opfører sig på denne måde.

Sydkorea med den fratrædende præsident Park Geun-hye, der muligvis snart bliver afsat ved en rigsretssag, måske inden for få dage eller uger; hun gik med til at få en specialbrigade med en 1.000-2.000 mand stor specialenhed, der i tilfælde af krig angiveligt skal eliminere Pyongyang-kommandoen, inkl. Kim Jong-un; og dette forværrer situationen, for i betragtning af sådanne tings historie, kan man ikke vide, hvornår øjeblikket til sådanne handlinger kommer.

For det tredje ses det af deployeringen af det amerikanske hangarskib *USS Carl Vinson* til Asien, i nærheden af Kina. Dette hangarskib er et atombredt skib af Nimitz-klassen, og det vil ankomme præcis den 20. januar, den dag, Trump overtager embedet. *Global Times*, den officielle kinesiske avis, sagde, at denne deployering har til hensigt at ødelægge potentielle forhandlinger med Kina og andre lande i området; det skal selvfølgelig også slå en sur tone an i de amerikansk-kinesiske relationer.

Der er andre bestræbelser på at ændre og bestemme narrativen i perioden efter Obama. Ash Carter, USA's forsvarsminister, har netop holdt en pressekonference, hvor han sagde, at det kun var USA, der bekæmpede ISIS i Syrien. Der skal en solid portion frækhed til at sige dette, for alle i hele verden ved, at, uden præsident Putins beslutning om at intervenere militært i Syrien, med start i september 2015, og med enorm støtte fra russiske luftstyrker til de syriske troppers kamp, ville denne militære situation i Syrien aldrig have udviklet sig. Og det var tværtimod USA's meget tvivlsomme opførsel, hvor de støttede diverse terroristgrupper, der forlængede denne proces og forsinkede den.

Men også som et forsøg på at tvinge narrativen var selvfølgelig John Kerry, der for en uge eller så siden holdt en tale, hvor han sagde, at det var det Britiske

Parlament, der skulle have forhindret den amerikanske militærintervention i Syrien. Alle disse mennesker må tro, at hele verden har en meget kort hukommelse, for jeg husker ganske tydeligt, at det var general Michael Flynn, der i sin egenskab af leder af DIA [Defense Intelligence Agency] offentligt udtalte, at det var Obama-administrationens plan at opbygge et kalifat i området med det formål at få et regimeskifte imod Assad, og han blev dernæst fyret af [DNI] Clapper. Og der ligger en vis ironi i det faktum, at her sidste fredag mødtes Trump med Clapper, Brennan og Comey i Trump Tower, hvor disse tre herrer ville imponere Trump med deres historie om den russiske hacking; den anden person, der var sammen med Trump, var general Flynn, der nu sidder i førersædet [til at blive national sikkerhedsrådgiver]. Så man kan forvente, at sandheden ikke bliver undertrykt i al evighed. Det var faktisk kort før den amerikanske militære intervention i 2013, den amerikanske militære aktion var planlagt til at skulle finde sted om søndagen; det havde vi fra velunderrettede kilder i Washington, og i sidste øjeblik tog formanden for generalstabschefene, general Martin Dempsey, hen til Obama og sagde, »De bør ikke starte en krig, når De ikke ved, hvordan den vil ende. Og hvis De ikke spørger Kongressen, bliver De stillet for, eller risikerer at blive stillet for en rigsret.« Kun pga. dette spurgte Obama den amerikanske Kongres, og Kongressen stemte nej, og den amerikanske intervention blev forhindret.

Så det forholdt sig altså helt anderledes. Og dette forsøg på at fikse narrativen vil ikke lykkes.

Jeg kan ikke sige, hvordan denne Trump-administration vil blive. Jeg nævnte vist det ene punkt, jeg er sikker på: Jeg tror, vi sandsynligvis først i februar eller endda hen i marts får at se, hvem, der faktisk vil være i hans regering, hvem, der vil blive godkendt af Senatet. Men der er andre interessante elementer: Trump havde f.eks. i sin valgkampagne lovet at investere \$1 billion i fornyelse af infrastrukturen i USA. Det er virkelig godt, som jeg sagde, for USA har et presserende behov for at blive udbedret. Det vil imidlertid kun virke, hvis et andet af Trumps løfter, som han lovede i oktober i North Carolina, om, at han ville indføre det 21. århundredes Glass/Steagall-lov, bliver ført ud i livet, for det transatlantiske finanssystem er stadig på randen af bankerot. Vi kunne få en gentagelse af det finansielle sammenbrud i 2007-08, hvad øjeblik, det skal være; og *kun*, hvis vi får en Glass/Steagall-lov i Franklin D. Roosevelts tradition, det, som Roosevelt gjorde i 1933 ved at opdele bankerne, ved at fjerne det kriminelle element i banksystemet, og dernæst erstatte det med en [statslig] kreditpolitik i Alexander Hamiltons tradition, kan man råde bod på denne situation. I modsat fald kan man ikke finansiere \$1 billion til infrastruktur.

Helgas tale kan ses her: https://www.youtube.com/watch?v=cdl0Hxg_Ubc

[Engelsk udskrift af hele talen kan læses her:](#)

Tillykke med 260-års fødselsdagen, Alexander Hamilton!

»At værdsætte og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble områderne for foretagsomhed, gennem hvilke en nations rigdom kan fremmes.«

– Alexander Hamilton (11. jan., 1757 – 12. juli, 1804).

»Sammenhængen mellem intellektets opdagelser og forøgelsen af arbejdskraftens produktive evne, er kernen i Det amerikanske, økonomiske System. Det, jeg har præsteret, er at vise, at det er muligt at forudsige rent matematisk raterne af den forøgede, fysisk-økonomiske vækst, som vil blive resultatet af en faktisk anvendelse af en specifik form for intellektuel produktion af ny teknologi. På denne baggrund har jeg været i stand til at levere et nyt, stærkere, videnskabeligt bevis for de grunde til, at Hamiltons Amerikanske System fremmer depressionsfri, økonomisk vækst, og grunden til, at Adam Smiths doktrin altid vil føre en nation ud i nye katastrofer.«

– Lyndon LaRouche, »In Defense of Alexander Hamilton«, 1987.

Læs hele Lyndon LaRouches artikel her:

http://larouchepub.com/eiw/public/2017/2017_01-09/2017-02/pdf/32-42_4402.pdf

APPEL til Donald Trump om at genindføre Glass-Steagall

og et økonomisk program efter LaRouches Fire Love

»Underskriverne af dette brev føler stærkt, at det er nødvendigt at beskytte vores økonomi fra endnu et unødvendigt markedssammenbrud og en recession som den, vi oplevede i december, 2007. Med Deres indtræden i embedet er omstændighederne for et kollaps alt for lig dem, der eksisterede i 2007: stigende værdi af værdipapirer, sammen med en manglende adskillelse af bankvirksomhed, der er beskyttet af FDIC, og så højrisiko-investeringsaktivitet.

»Dette brev blev oprindeligt omdelt af en gruppe ved navn, 'Vores revolution i det nordvestlige Ohio, med et forpligtende engagement til at forene hele nationen. De har udstedt en opfordring til alle grupper – for eksempel, Tea Party, Republikanere, Demokrater, fagforeninger og erhvervslivet – til at komme sammen omkring det nødvendige, første skridt, som er vedtagelsen af Glass/Steagall-loven. Da deres indsats er i overensstemmelse med LaRouchePAC's mål, cirkulerer vi det, som en del af en national mobilisering for en omgående vedtagelse af Glass/Steagall-loven i Repræsentanternes Hus og Senatet, og underskrevet og sat i kraft af præsident Trump.

På dette grundlag anmoder vi alle borgere om at samles omkring dette økonomiske program, som den eneste, reelle måde, hvorpå både den alvorlige, økonomiske og finansielle krise, efter årtiers ødelæggende politik, kan adresseres, såvel som også muligheden for storslået udvikling – som vi nu ser det i hele Asien og videre, med Kinas initiativ for den Nye Silkevej.«

Dernæst anmoder brevet:

»Underskriv denne appel; omdel den til jeres venner, familie og netværk. Hvert underskrevet eksemplar vil blive personligt overbragt til jeres kongresmedlem og senatorer. Som præsident Franklin Roosevelt erklærede i sin første indsættelsestale: 'Denne nation kræver handling, og handling nu.'«

Teksten til dette åbne brev er som det følgende. Det bærer titlen,

»Åbent brev til Donald Trump og til alle medlemmerne af Kongressen«; dato januar 2017.

»Underskriverne af dette brev føler stærkt, at det er nødvendigt at beskytte

vores økonomi fra endnu et unødvendigt markedssammenbrud og en recession som den, vi oplevede i december, 2007. Med Deres indtræden i embedet er omstændighederne for et kollaps alt for lig dem, der eksisterede i 2007: stigende værdi af værdipapirer, sammen med en manglende adskillelse af bankvirksomhed, der er beskyttet af FDIC, og så højrisiko-investeringsaktivitet.

Vi bifalder [præsident Trumps] kampagneudtalelse i Charlotte, North Carolina, 26. okt., 2016, hvor han støttede et krav om 'En Glass/Steagall-version for det 21. århundrede', og om en genindførelse af en moderne Glass/Steagall-lov. Vi har tillid til, at De forstår, at en stabilisering af erhvervsklimaet og en sikring af de værdier, der er adskilt fra Wall Streets spekulation, er af afgørende betydning for velstand under Deres administration.

For at slå tonen for drøftelser i Kongressen i 2017 an, anmoder vi om, at [præsident Trump] gentager [sin] støtte til Glass/Steagall-loven i sin Tale til Unionen.

De kan være forvisset om, at, med denne handling, vil De finde fælles fodslag med både Republikanere og Demokrater; siden begge partiers politiske programerklæringer indeholder støtte til en banklovgivning, der adskiller forsikrede konti fra Wall Street spekulation, i de respektive partiers politiske programmer.

Vi takker Dem for Deres respons til krav fra borgere, folk fra erhvervslivet, bankierer og kongresmedlemmer, på vores vej frem. [Med en opfordring til, at Glass/Steagall-loven vedtages i både USA's Repræsentanternes Hus og Senatet, og at loven underskrives og sættes i kraft af den tiltrædende præsident, Donald Trump, underskriver de følgende personer:]«

(Foto: Donald Trump ved et kampagnemøde i Newtown, Bucks County, PA, fredag, 21. okt., 2016.)

Udtalelse fra Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller

Instituttet, i anledning af mindehøjtideligheden den 7. januar, 2017, ved 'Tåremindesmærket' i New Jersey, USA

7. jan., 2017 – »At etablere relationer mellem Rusland og USA er den vigtigste forudsætning for løsningen af alle andre problemer i verden. Hvis der ikke er fred mellem USA og Rusland, og mere end fred, nemlig også venskab og en samarbejds ånd, så befinder verden sig i en eksistentiel fare. Det håbefulde potentiale for at gå i denne retning, som

eksisterer med den tiltrædende amerikanske præsident, er således den vigtigste forudsætning for alt andet. Begivenheden i dag i Bayonne, New Jersey, som Schiller Instituttet er stolt over at bidrage til, er ment som et første skridt for at demonstrere denne ånd af solidaritet, venskab og menneskelighed.«

Lyndon LaRouches bemærkning til ovenstående lyd, »Sehr Gut«.

Se også:

[Leder af Schiller Instituttets New York Borgerkor taler ved mindehøjtideligheden.](#)

[Historisk Schiller Institut mindehøjtidelighed ved 'Tåremindesmærket'.](#)

Kondolencehilsen til Alexandrov Ensemblet og det russiske folk

Video: Medlemmer af New York City Schiller Institut borgerkor synger den russiske nationalsang uden for det Russiske Konsulat i New York fredag, til ære

for ofrene for flystyrtet, mange af dem medlemmer af Alexandrov Ensemblet.

Leder fra LaRouchePAC, 31. december, 2016
– På vegne af det Internationale Schiller Institut ønsker jeg at overbringe vores dybeste kondolence i anledning af det tragiske tab af 92 menneskeliv, der døde i flystyrtet på vej til Syrien. Denne ulykke er så meget desto mere årsag til sorg, fordi musikken og den patriotiske ånd hos Alexandrov Ensemblets medlemmer ville have

overbragt et budskab om håb til det syriske folk. Dette er en befolkning, der i fem år har været ofre for den kriminelle politik for regimeskifte og behandlet som bondebrikker i et geopolitisk skakspil, i en total overtrædelse af deres suverænitæt.

Alexandrov Ensemblet har været et udtryk for de højeste, moralske værdier i Rusland og, som klassisk korsang generelt, taler til tilhørernes sjæl og skabende potentiale. Det er derfor ekstremt vigtigt, at den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu meddelte, at han nu indleder prøver for at udvælge de bedste talenter til fuldt ud at genrejse Alexandrov-koret.

At optræne sangstemmen er vigtigt for alle, eftersom en velplaceret stemme kan udtrykke komponistens kreative hensigt og tale direkte til den samme egenskab hos tilhørerne. Det repræsenterer derfor et uerstatteligt element i den harmoniske udvikling af karakteren. Lad mig derfor dele den idé med Dem, at man, ud over at genopbygge Alexandrov Ensemblet, opretter tusinder af Alexandrov-kor i skoler over hele Rusland for at ære Ruslands heroiske bidrag i befrielsen af Syrien og samtidig udbreder den opløftende virkning af at synge i kor til den unge generation.

Et nyt paradigme er i færd med at blive til, som det eksemplificeres af integrationen af den Eurasiske Union og det Nye Silkevejsinitiativ, og som etablerer en helt ny relation mellem nationerne. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner fra hver kultur for, at dette nye paradigme kan vokse til at blive en ny æra for civilisationen – kendskabet til det bedste fra en anden kultur vil føre til en kærlighed til denne kultur, og vil derfor erstatte fremmedfjendskhed og had med mere ædle følelser. I denne nye æra vil geopolitik blive overvundet for altid, og loyaliteten over for menneskehedens fælles mål vil etablere et højere niveau af fornuft. Det er grund til trøst for os alle, at flystyrtets tragiske døds ofre bidrager med deres udødelighed til opbygningen af denne bedre verden.

Helga Zepp-LaRouche,

Præsident, Det Internationale Schiller Institut.

[Dette budskab blev modtaget på det Russiske Konsulat i New York om eftermiddagen, den 30. december, og efter anmodning ligeledes sendt til TASS.]

(2. januar 2017 – 440.000 mennesker har set videoen indtil nu!)

Foto: Alexandrov-koret og Yosif Kobzon synger i Warszawa, oktober, 2009.

Styrken til at skabe en kulturel renæssance. □

Af Helga Zepp-LaRouche

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanses-vished; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Det følgende er et uddrag af et møde på Manhattan, med Helga Zepp-LaRouche, lørdag, den 17. dec., 2016. Webcastet med mødet, inkl. den efterfølgende diskussion, kan ses her:

<https://larouhepac.com/20161218/manhattan-town-hall-event-helga-zepp-larouche-and-megan-beets>

Jeg mener, at alle befinder sig i en tilstand med store spændinger, for verden er endnu ikke et trygt sted. I går så jeg præsident Obamas angiveligt sidste pressekonference, live, og det, han sagde, var virkelig utroligt ondt. For han siger, at de har beviser; – nej, det påstod han ikke engang; de sagde, at Rusland havde hacket den Demokratiske Nationalkomite og andre computere og havde grebet ind i valgprocessen i USA. Der er hidtil ikke fremlagt nogen beviser. Dernæst truede han med gengældelseshandlinger imod Rusland; både åbenlyst, men også skjult, men at Rusland ville finde ud af, hvad budskabet var. Det er en temmelig utilsløret trussel; og de mennesker, der tabte valget, er virkelig hysteriske. I dag udtalte Hillary Clinton offentligt, grundlæggende set, at dette var Putins personlige hævn, fordi han ikke kunne lide det, hun gjorde som udenrigsminister. Det skal understreges, at en meget respekteret gruppe, Efterretningsveteraner for Fornuft (VIPS), med personer som senator Mike Gravel og Ray McGovern, og andre, offentliggjorde en erklæring om, at deres mangeårige erfaring som eksperter inden for cybersecurity havde fået dem til at se på disse e-mails; og de var ikke i tvivl om, at dette ikke var hackerangreb, men derimod lækager, som den form for 'leaks', som Edward Snowden og Chelsea Manning havde foretaget indefra. Hvorom alting er, så er der en stor hype, og vi bør være opmærksomme på, at dette er meget farligt.

Det andet, der kunne ske fra nu og frem til nyvalgte præsident Trumps faktiske indsættelse i embedet, er, at der stadig kan komme en konfrontation med Rusland og med Kina. De nylige udviklinger i det Sydkinesiske Hav er bevis på det. Verden er på ingen måde i sikker havn endnu. Hysteriet omkring Aleppos såkaldte »fald«, som medierne karakteriserer det, er ikke mindre. Her har vi en militær løsning på et problem, der tydeligvis ikke kunne løses politisk; bl.a. pga. USA's sabotage af forhandlingerne i Genève. Så den militære mulighed var den eneste tilbageværende; og nu er folk befriet. Folk burde være lykkelige over, at ISIS har lidt et forfærdeligt nederlag. Jeg vil bare sige, at disse utrolige spin om begivenhederne virkelig viser, at vi absolut ikke befinder os i en sikker situation. I USA, men også i Europa, har man praktisk talt den situation, at folk kan opdeles i to grupper: dem, der endnu ikke er kommet sig over det såkaldte »chok« over Trumps valgsejr. Dette er de mennesker, der er tilhængere af geopolitik, af globalisering; som er tilhængere af det nuværende system, der har bragt verden til det punkt, hvor vi nu er. Og så har man de mennesker, der er lykkelige over, at Trump vandt; de håber på, at han vil konfrontere Wall Street, hvilket vi vil få at se, om han gør, i betragtning af den klasse, han tilhører, og hans udnævnelser af folk fra Goldman Sachs. Eller, at han vil konfrontere etablissementet generelt.

Jeg refererer blot til disse omstændigheder ganske kort for at påpege den situation, at jeg ikke mener, nogen af disse tankegange – hverken den første, med de mennesker, der er flippet ud over, at Hillary tabte; og heller de mennesker, der siger, at Trump vil konfrontere etablisementet – at ingen af disse to tankegange er fyldestgørende. Jeg mener, at vi må indføre en tankegang på et helt andet niveau, i den politiske proces: hvilket er grunden til, at opførelsen af *Messias* og en hel række af andre koncerter er så ekstremt vigtig. Vi har diskuteret dette mange gange, men lad mig gentage det. Hvorfor er klassisk kunst og klassisk musik i særdeleshed så absolut afgørende, hvis menneskeheden skal komme ud af denne krise? Problemet er – jeg tror, I vil være enige med mig – at i mange år, næsten i 50 år siden mordet og mørklægningen af mordet på John F. Kennedy, har paradigmet i den vestlige verden, og især i USA, virkelig ført til en utrolig forråelse af befolkningen. Mange mennesker er utilfredse med deres fremtidsudsigter; det faktum, at den forventede gennemsnitlige levealder i USA falder før første gang i lang tid, og der findes simpelt hen ingen anden indikator for levestandarden og en befolknings velbefindende, end netop den forventede levealder. Hvis den forventede levealder falder i en civiliseret nation, er det et sikkert bevis på, at nationen befinder sig i en total krise, og i et totalt forfald.

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanselighed; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Klassisk kunst gør det, at den viser, hvordan mennesker først og fremmest lærer at forstå virkelige principper; de principper, der ligger bag den sanselige, den fysiske, fremtoning. Og de kan lære at blive virkeligt frie. Dette er den

egenskab, der i høj grad har været en sjælden råvare i disse perioder. At mennesker har en indre frihed; at de har deres egen dømmekraft; at de udvikler deres indre stemme; at de lærer at lytte til deres indre stemme – man kunne også kalde det samvittighed. Det er generelt set stor kunst, der gør det muligt for folk at på en måde træne denne egenskab på en legende måde. For, når man ser på eller lytter til stor kunst, så er det ikke det alvorstunge i det virkelige liv; det er i denne forståelse ligesom det eksistentielle. Men man kan på en legende måde studere, hvad kreativitet er. Det er ekstremt vigtigt, at vi ikke glemmer, at, med mindre menneskeheden foretager springet til et helt nyt paradigme, hvor vi ikke blot tænker på én nation. Trump har lovet, at Amerika kommer først. Det er muligvis en god modgift mod det, der har fundet sted med denne hidtidige såkaldte globalisering; men det, der kræves, er en fuldstændig ny tankegang, hvilket er grunden til, at jeg er så glad for Friedrich Schiller; for hans ideer repræsenterer en sådan rigdom, som vi har brug for, for at komme til det nye paradigme.

Schiller sagde for eksempel, at det ikke er selvmodsigende at være en patriot og samtidig en verdensborger; og jeg mener, at vi har nået en tilstand i menneskets historie, hvor vi må fastslå, at ingen nation kan give udtryk for en egeninteresse, hvis denne er i modstrid med målet for hele menneskeheden. Vi må derfor i denne debat introducere denne egenskab med at blive en verdensborger og samtidig elske sin nation. Kun da kan det amerikanske folk alliere sig med det nye paradigme med den Nye Silkevej og menneskehedens fælles mål, for et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, som Xi Jinping kalder det.

Jeg mener, at Schiller også af en anden grund er meget vigtig; han var fuldstændig rystet over sammenbruddet af den Franske Revolution, der førte til det jakobinske rædselsherre-dømme og drab på folk i guillotinen. Som reaktion på alt dette skrev Schiller *De æstetiske breve*; heri sagde han, at den eneste måde, hvorpå man kunne skabe en forbedring i det politiske liv, var gennem en forædling af individet. Jeg ved godt, at dette ikke ligefrem er det, folk tænker om politik; de tænker ikke på – den eneste måde, hvorpå mennesket kan gøre fremskridt, er, at vi alle sammen, jer, mig, alle, bliver forædlede, eller bestræber sig på at blive det, i hele deres liv. Jeg mener, at den idé om menneskeheden, som Schiller udviklede, er ideen om den skønne sjæl; for jeg mener, at det er nøglen til en masse ting.

Schiller udviklede denne idé om den skønne sjæl, idet han sagde, at det er en person, for hvem frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, er forenet. Dette er en idé, man bør tænke over, for frihed og nødvendighed – hvad betyder det? Det betyder, at, uanset omstændighederne i ens liv, så gør man det, der er nødvendigt, ikke kun for sig selv og sin familie, men for menneskeheden som

helhed – der kan have forskellige former og forskellige krav til forskellige tider. I øjeblikket betyder det at bringe USA ind i paradigmet sammen med resten af verden, og at overvinde denne forfærdelige fare for en konfrontation med Rusland og Kina; som med sikkerhed ville betyde civilisationens udslettelse. Hvad betyder det, at finde sin frihed i det, der er nødvendigt? Jeg vil gerne have, I tænker over det, for det har de fleste mennesker ikke gjort; og det er nøglen til virkeligt at blive fri. Frihed betyder ikke fraværet af lænker og fraværet af begrænsninger. Det betyder, at man er en totalt selv-determinerende person, samtidig med, at man gør sin pligt med lidenskab. Man er ikke en kantianer, der siger, »Åh, jeg må gøre min pligt, og derfor er jeg virkelig sur; men jeg er en moralsk person, og derfor gør jeg, hvad jeg skal«. Man ser mange sådanne mennesker, men man må gøre det, der er nødvendigt, med glæde. Det kræver, at man opdrager sine følelser, så man altid, som Schiller siger, kan stole blindt på dem, fordi ens impulser aldrig vil diktere én andet, end hvad fornuften ville diktere.

Dette er en høj standard, men jeg mener absolut, det er muligt at opnå det. Klassisk kunst udgør det felt, i hvilket man kan øve sig i, hvad dette kræver. I et meget interessant skuespil, som Schiller skrev, og hvor han brugte et klassisk, græsk eksempel, nemlig *Bruden fra Messina*; og han skrev en indledning, hvori han diskuterer, hvilken funktion og magt, stor kunst har. Han siger, at, når folk lytter til et stort kunstværk – han talte i dette tilfælde om det græske kor; ikke et musisk kor, men koret i græske dramaer; og det sætter hos de mennesker, der oplever dette, en evne i dem fri; en evne, der gør mennesker virkeligt frie, en indre frihed. Denne frihed bliver tilbage, når forestillingen er slut.

Nogle af jer har allerede oplevet dette under festlighederne i anledning af 15-års dagen for 11. september (2001), med vore opførelser i fire katedraler i New York. Dette er selvfølgelig en meget dyrebar gave, som vi virkeligt må kæmpe for at gøre til den mere fremherskende kultur. Og jeg vil gerne give den nyvalgte præsident kredit for, at han vil gøre interessante ting; mindst halvdelen af det, han foreslår, vil blive til sandhed; nemlig at forny relationerne med Rusland og Kina og sætte dem på et godt fundament; det ville være gigantisk. Men jeg har alvorlige tvivl om, at dette spørgsmål om klassisk uddannelse og den æstetiske forbedring af mennesket kan forventes at komme fra denne Trump-administration. Men det er et absolut nødvendigt krav, at Amerika atter bliver stort, hvilket han har lovet at gøre.

Jeg mener, at vi behøver en ånd af forædning, af det sublime; og dette niveau finder man ikke i nogen af udtalelserne. Jeg har i hvert fald ikke hørt noget, der ligner det. Men, man har hørt det fra folk som Benjamin Franklin, George

Washington, Alexander Hamilton, John Quincy Adams og især Abraham Lincoln. Tænk på Gettysburg-talen og den skønne ånd, der udtrykkes i den; det er den tankegang – ikke i erklæringerne, men i ånden – i hvilken folk altid bør være, hvis de virkelig er frie.

Så, i denne forstand, mener jeg, at vi har en enorm mulighed hen over denne juleperiode og ferieperioden, hvor folk altid har lidt tid til at læse, tænke og lytte til musik. Jeg vil opmuntre jer til ikke blot at gøre de ting, I plejer at gøre i denne tid, som at tage i indkøbscentret for at købe gaver til folk. Det er udmærket; men den virkelige mening med denne periode er, at man selv finder denne virkelig højere identitet, som vi må mobilisere for at få verden til at blive et tryggere sted.

Det er, hvad jeg gerne ville sige, og det er mine bemærkninger til jer i dette øjeblik.[applaus]

[Et Syvmileskridt – til Månen.](#) [Menneskehedens fremtidsepoke](#) [i rummet er endelig kommet](#)

EIR, 28. nov., 2016. Af Benjamin Deniston – Hvad vil NASA's fokus blive under præsident Trump? Snarere end at kommentere de igangværende spekulationer og rygter, så lad os i stedet fokusere på det, der må ske for at sikre menneskehedens fremgangsrige fremtid i Solsystemet.

Hvad bør målet være for nutidens rumprogram? Vi ønsker helt bestemt at fuldføre inspirerende og spændende mål – at sende mennesker tilbage til Månen, få folk til Mars og forfølge en udvidet udforskning af andre planetsystemer via robotter, er alle værdige mål, der nu diskuteres.

Der er imidlertid en anden betragtning af en højere natur, som må vejlede vore handlinger nu: vil de præstationer, vi opnår, give os en platform, der kan støtte kvalitative spring til endnu større kapaciteter i fremtiden?

Nutidens rumfartspolitik bør indeholde en vision hen over flere generationer for udvikling af sådanne evner, som dernæst vil gøre det muligt for menneskeheden på regelmæssig basis at foretage titals eller hundredetals missioner af den type,

som vi i øjeblikket ser som enkelte flagskibsmissioner i dag. Af årsager, som jeg i det følgende vil diskutere, er en international mission for udviklingen af Månen det klare, første skridt.

Naturligt menneskeligt fremskridt forekommer i spring

I går jublede vi af begejstring, da vi fulgte med i NASA's Curiosity-robot, som foretog sin første udforskning af Mars; i morgen bør vi have mere avancerede robotter, der udforsker mange flere planeter og disses måner (Venus, Mars, Titan, Europa, Enceladus, Io, Triton, Ganymedes, Pluto m.fl.) For et par årtier siden blev verden grebet, da den så mennesket sætte fod på Månen; et par årtier frem i tiden bør vi være vidne til, at mennesket med relativ lethed udforsker andre planeter. Vi må se frem til interplanetariske rumrejser, udforskning og udvikling, ligesom menneskeheden for århundreder tilbage i tiden så frem til trans-oceaniske rejser – foretagender, der starter som risikable og kostbare missioner for udforskning, anført af en håndfuld modige personer, må blive mere og mere almindelige foreteelser for en større og større del af befolkningen. Dette vil tage et par generationer at opnå, men det er sluttelig det rigtige perspektiv, som er nødvendigt som vejledning vore handlinger i dag.

I begyndelsen af det 19. århundrede risikerede Lewis og Clark liv og lemmer for at rejse hen over det amerikanske kontinents vildmark, hvor de opnåede noget, som en gennemsnitlig, pensioneret fritidsentusiast med campingvogn kan opnå inden for en uges tid, eller som den gennemsnitlige flyrejsende kan opnå på en dag. I midten af det 20. århundrede var en håndfuld astronauter de første til at trodse rummets kolde vakuum under menneskeheden's første rejser til Månen, hvor de opnåede noget, som vil blive almindeligt om et århundrede frem i tiden.

Er rumrejser vanskeligere end de tidlige, transkontinentale ekspeditioner? Ja, absolut – men enhver ny udfordring er altid vanskeligere end den foregående; dette er det menneskelige fremskridts natur.

Det spørgsmål, man bør stille sig, er: hvordan forvandler menneskeheden ekstraordinære, enkeltstående præstationer til ordinære, almindelige aktiviteter? Det enestående og utrolige til noget regelmæssigt og uundværligt? Hvad er det, der gør det muligt for menneskeheden på denne enestående vis at foretage sådanne dramatiske forvandlinger? Svaret gives i Lyndon LaRouches videnskab om fysisk økonomi.

LaRouches fysisk-økonomiske platform

Under denne overgangsperiode til Trump-præsidentskabet er det afgørende at hæve

diskussionsniveauet til det rette grundlag. Vi kan få spændende missioner, og vi kan have inspirerende missioner, men det spørgsmål, vi bør stille, er: Vil vi få et program, hvor investeringerne vil blive grundlaget for at skabe et helt nyt niveau af aktiviteter, som vil gøre det muligt for os at gøre ting i en helt anden størrelsesorden, end det var muligt forud for denne investering? Vil dette skabe det, som hr. LaRouche engang definerede som en »fysisk-økonomisk platform«?[\[1\]](#) Vil dette skabe en helt ny platform for aktiviteter, for potentiale – for infrastruktur, for energigennemstrømningstæthed i teknologier – som tilsammen understøtter et kvalitativt nyt niveau af potentiel aktivitet for menneskeheden?

Det er det spørgsmål, som vi ønsker at lægge frem på bordet nu. Dette fører direkte til Krafft Ehrickes vision, den Krafft Ehricke[\[2\]](#), som var en tidlig rumfartspioner, der arbejdede meget tæt sammen med Lyndon og Helga LaRouche i 1980'erne. Han var en af de førende rumfarts-visionære, som meget detaljeret skitserede det indledende grundlag for, at menneskeheden kan avancere til at blive en art, der lever i hele Solsystemet.

Den virkelige forståelse af, hvad kvalitative revolutioner i infrastruktursystemer betyder for menneskehedens fortsatte kreative fremskridt, har ingen forbindelse med

den måde, hvorpå de fleste mennesker bruger denne betegnelse. En bedre repræsentation ville være at tænke på det som at fremme »platforme« for menneskelig udvikling. Gå to tusinde år tilbage i tiden, hvor de dominerende kulturer var trans-oceaniske, maritime kulturer. Det, man begyndte at se med udviklingen af vandveje i indlandsområder, flodsystemer i indlandsområder – såsom det, Karl den Store bedrev under sin regeringstid i Centraleuropa, med at udvikle disse kanalsystemer og flodsystemer – var en kvalitativ revolution ud over det, der tidligere havde været, med disse trans-oceaniske civilisationer. Udviklingen af disse indlands-vandveje definerede et ny platform for aktiviteter, der understøttede et kvalitativt spring i det, civilisationen var i stand til at opnå.

Det næste spring kom med udviklingen af jernbanesystemer, især transkontinentale jernbaner, der typificeres af det, som Lincoln havde været spydspids for med den transkontinentale jernbane tværs over Amerika. Transkontinentale jernbanesystemer, og de nye energi-gennemstrømningstætheder, som frembragtes gennem den kulfyrede dampmaskine, skabte en ny platform, der for første gang understøttede udviklingen af kontinenternes indre områder (som således åbnede op for, at enorme nye territorier kunne udvikles), og som tilvejebragte en ny, rum-tid-sammenhængskraft i økonomien (som muliggjorde nye strømme af varer, produktionsprocesser og højere niveauer af generel produktivitet for arbejdsstyrken).

Disse transkontinentale jernbanesystemer definerede en kvalitativ forøgelse af menneskehedens »potentielle, relative befolkningstæthed«, den måleenhed, som LaRouche har udviklet for at forstå videnskaben om økonomisk vækst. Det gjorde ting, der på et tidspunkt var utroligt kostbare eller krævende eller risikable, til faste hverdagsaktiviteter.

Hvordan kan vi skabe et lignende skift med hensyn til menneskehedens forhold til Solsystemet? Hvad er nøgleteknologierne, energi-gennemstrømningstætheder og infrastrukturer i en fysisk-økonomisk Solsystemsplatform?

Fysisk-økonomisk Solsystemsplatform

Selv om det ikke diskuteres med hensyn til samme grad af reference, så har de fundamentale elementer i en Solsystemsplatform være velkendt siden Krafft Ehrickes og hans kollegers arbejde. For bekvemmelighedens skyld kan vi her fastslå tre afgørende kategorier at fokusere på:

* Adgang til rummet – På grund af de massive energikrav for at overvinde Jordens tyngdekraft, har man sagt, »når man først kommer i kredsløb om Jorden, er man halvejs til et hvilket som helst sted i Solsystemet«. Hvis man kun taler om energikravene, så er dette absolut sandt (for eksempel brugte Apollo-programmets Saturn V-raket langt mere brændstof på turen fra Jordens overflade og til kredsløbet om Jorden, end den brugte til at flyve den kvart million mil fra Jordens kredsløbsbane og til Månen). I dag koster det \$10.000 at bringe et pund last til Jordens kredsløbsbane med raketaffyringsystemer. Med de aktuelle bestræbelser på at sænke omkostningerne, kunne traditionelle raketflyvninger til Jordens kredsløbsbane måske skæres ned til en tiendedel af de aktuelle omkostninger (i heldigste fald). Nye teknologier byder imidlertid på langt større forbedringer. Det, som NASA definerer som »tredje generations affyringsfartøjer« og 'air-breathing' raketter, kan reducere omkostningerne til mellem en tiendedel og en hundrededel af det nuværende omkostningsniveau.[\[3\]](#) Med

avancerede versioner af disse systemer kunne astronauter ride et rumfartøj ved at lette fra en lufthavns-startbane og flyve hele vejen til Jordens kredsløbsbane. [4] Endnu videre kunne magnetisk levitations- vakuums- raketaffyringssystemer reducere omkostningerne til blot 0,2 % af det aktuelle niveau og gøre lavt jordkredsløb lige så tilgængeligt som internationale rejser. [5]

* Fusionsfremdrift i rummet – Den energi, der udløses af kernereaktioner, er forbløffende en million gange større end kemiske reaktioner (per masse). For eksempel kunne den samme mængde energi, som indeholdes i Rumfærgens 3,8 mio. pund kemisk brændstof (i dens to solide boostere og dens flydende brændstoftank) opnås gennem blot ti pund nukleart brændstof. Når man fatter de enorme afstande, der er involveret i rejser ud i Solsystemet, bliver det klart, at rejser ud i det dybe rum uden kernekraft er lige så fjollet som rejser over et kontinent uden fossilt (kemisk) brændstof – det kan i begrænset grad gøres, men det understøtter ikke den nødvendige aktivitetsplatform. Fremdrift ved hjælp af fission, og vigtigere endnu, fusion, er afgørende for hurtig og regelmæssig adgang til andre planetlegemer. Hvor nutidens rejser til Mars kræver måneders rejsetid, kan fremdrift gennem fusion gøre Mars til et spørgsmål om ugers, eller endda kun nogle dages, rejsetid.

* Udvikling af rum-resurser – Udviklingen og anvendelsen af de resurser, der er tilgængelige uden for Jorden, vil hæve menneskeheden op over selvforsynende ekskursioner ud i rummet og til niveauet for en aktiv, organiserende kraft i Solsystemet. Evnen til at udvikle resurserne, der er tilgængelige på Månen, asteroider, Mars eller enhver anden, potentiel destination i Solsystemet, reducerer den ekstremt kostbare nødvendighed af at bringe alt fra Jorden, og indleder den storslåede proces med at skabe selvforsynende systemer for økonomisk aktivitet i rummet, der skaffer nødvendige varer til rumaktiviteter og endda tilbage til Jorden. Udover de mere indlysende resurser som vand, ilt og brint, så er der stor fokus på et fusionsbrændstof, som næsten er totalt fraværende på Jorden, men som dækker Månens overflade, nemlig helium-3. Avanceret (aneutronisk) fusionsreaktion, med helium-3 som brændstof, kunne drive rumfartøjer rundt i hele Solsystemet, samt levere energi til Jorden i mange århundreder. [6]

Taget samlet skaber teknologiske og infrastrukturmæssige gennembrud i hver af disse tre kategorier en kombination, der skaber en ny, fysisk, økonomisk platform, der fuldstændigt redefinerer menneskeheden forhold til Solsystemet – ligesom jernbaner og dampmaskiner havde transformeret menneskeheden forhold til kontinenterne for to århundreder siden.

Destination Månen

Hvis det gøres korrekt, kan en mission for udviklingen af en permanent base og fremstillingsoperationer på Månen være den bedste program for drivkraften bag skabelsen af en fysisk-økonomisk platform i Solsystemet. Månens nære beliggenhed gør den tilgængelig for udvikling, og dens enestående resurser af helium-3 kan give brændstof for fusionsfremdrift i rummet (og fusionskraft på Jorden), så vel som også definere et program, der kan være drivkraft for udviklingen af udvinding af mineraler, deres forarbejdning og fremstillingskapaciteter, i rummet. Nye raketaffyringssystemer vil sænke omkostningerne ved transport mellem Jorden og Månen, og på dramatisk vis øge adgangen til hele Solsystemet.

Verden har allerede kastet sit blik i denne retning. Både Kina og Rusland satser på Månen med henblik på mange af disse mål, og chefen for det Europæiske Rumagentur har givet Europas støtte til international udvikling af Månen.

Under en diskussion for nylig med Lyndon LaRouche, udtalte han: »Udgangspunktet er Krafft Ehricke.« Og Krafft Ehrickes industrialisering af Månen udgør den afgørende drivkraft bag at få alt dette i gang. Vi har helium-3 på Månen; det bringer spørgsmålet om fusionskraft direkte på bordet. Vi taler om at udvikle industrikapaciteter og kapaciteter til udvinding af mineraler på Månen. Hvis vi er seriøse omkring dette, vil vi øge vores adgang til rummet fra Jordens overflade. Så det er fremragende, at vi nu ser en masse diskussion om Månen, som nu igen kommer frem på bordet; men jeg mener, at spørgsmålet her er, vil vi forfølge denne Krafft Ehrickes vision om en reel, industriel udvikling?

For præsident Trump synes det klart, at Månen er det indlysende valg. Spørgsmålet er, om dette vil blive begyndelsen til en ny, transformerende platform, som kvalitativt vil hæve menneskehedens kapaciteter til et helt nyt niveau. Vil dette være indledningen til den næste revolution i menneskehedens fortsatte, kreative fremrykning i Universet? Det er den fulde forståelse af dette spørgsmål, som kræves på nuværende tidspunkt.

Denne artikel forekommer første gang i Executive Intelligence Review, 2. dec., 2016. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Titelfoto: Maleri af et nukleart godstransportfartøj, til industrialiseringen af Månen, af Krafft Ehricke.

Indsat foto: Foto fra letsdoseit.com, af Krafft Ehricke fra portrætsamlingen i Rumfartens Internationale Hall of Fame.

[1] Se International webcast 24. sept., 2010, med Lyndon LaRouche, "The New Economy," Executive Intelligence Review, October 1, 2010.

[2] Krafft Ehrlicke, 1917 – 1984.

[3] Se NASA's "Advanced Space Transportation Program" webpage, <https://www.nasa.gov/centers/marshall/news/background/facts/astp.html>

[4] F.eks. har det britiske firma Reaction Engines Limited designet et rumfly, Skylon, med deres motor, Synergetic AirBreathing Rocket Engine (SABRE). U.S. Air Force Research Laboratory har ligeledes arbejdet på at udvikle et design for rumfly, som ville bruge samme motor, SABRE, og Kinas Rumfartsforsknings- og Telnologiselskab (CASTC) forfølger deres egen designs for rumfly.

[5] Se "Maglev Launch: Ultra Low Cost Ultra/High Volume Access to Space for Cargo and Humans," 2010, af James Powell, George Maise, og John Rather (<http://www.startram.com/>). China's Southwest Jiaotong University arbejder på lignende designs under et projekt, der ledes af dr. Deng Zigang.

[\[6\]](#) Se "Helium-3 Fusion: Stealing the Sun's Fire," af Natalie Lovegren, 21st Century Science & Technology, Special Report: Physical Chemistry (2014).